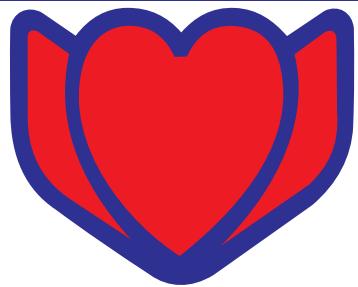

januar-juli

Отећа истина

ЛИСТ УДРУЖЕЊА ПОРОДИЦА КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ ГОДИНА IX

BROJ 32

ЗАКЛЕЛА СЕ ЗЕМЉА РАЈУ...

Неочекивано средином јануара, а након тринест и по година чуване тајне, један високи официр, тј. генерал војске земље која је као чланица НАТО-а ангажована на Косову и Метохији решио је да “отвори душу” пред нашим патријархом, господином Иринејом. Тринест и по година је он ћутао о томе како је страдао професор доктор Андрија Томановић, док је за све ово време његова породица веровала да је жив, тражила га и обилазила разноразне институције молећи да се ангажују на његовом проналажењу. Уз то били су “бомбардовани” да је у Бонстилу, да тамо ради за странце и још ко зна колико монструозних прича у које наравно здраво разумски људи нису поверовали. Али породица је сваки нови дан започињала са новом траумом и душевним болом.

Ако је у потпуности тачна ова прича западноевропског генерала који је своју савест покушао са закашњењем да умири, онда је она ипак у неку руку добра. Наиме, у спорорењима да ли је било или није трговине органима српских заробљеника (што многи са запада још увек оспоравају) ово је прво признање са високог нивоа да је тај монструозни подухват био уносан бизнис и јака спрега између косовских екстремиста и трговаца из Израела, Турске, Енглеске и осталих земаља западне Европе али и Америке. Оно што је чудно (или можда и није јер је то постала пракса) да се нико званично, са било које стране није огласио поводом изјаве генерала нашем патријарху.

Тај текст је објављен 25. јануара ове године (и ми га преносимо у целости), а реакције ниодкуда нема. Сем што је породица добила уверавања да ће се све истражити и даље у медијима влада мук. Сви ћуте. Можда неки мисле да ће време опет учинити своје? Ко зна, можда је и то могуће да се пређе преко оваквог признања. Но, она народна да се кад тад све тајне ненадано ипак појаве је ипак истинита.

Да ли ће се у овом случају ићи до краја, па макар са закашњењем, показаће време (некад савезник, а некад непријатељ).

М.М.К.

ОТЈЕТА ИСТИНА

Удружење породица
киднапованих и несталих
лица на Косову и Метохији

Главни и одговорни уредник
Милијана М. Комаревић

Компјутерска обрада
и
Штампа
“ИН” Земун

Тираж 1200 ком

Председник Удружења
Верица Томановић

Секретар Удружења
Олгица Божанић

Уређивачки одбор
Миланка Петровић
Драгана Мајсторовић
Гордана Ристић
Бранкица Антић
Милорад Трифуновић
Негован Маврић
Велибор Аћанчић

* * *

Први број часописа изашао је 31.
августа 2004. године,
излази тромесечно.

Часопис је објављен уз свесрдну
помоћ Комесаријата за избеглице
Републике Србије

Часопис је бесплатан
текући рачун:
205-22276-93

Комерцијална банка А.Д. Београд

e-mail:udruzenjekidnest@yahoo.com
www.udruzenjeporodica.org.rs

ОНИ СУ ЖРТВЕ ТЕРОРА

• Апел МК ЦК	4
• Активности Удружења у току прошле године	6
• За Србе правде нема	7
	
• УНМИК није истражио отмицу и убиства	8
• Још увек их је 1763	9
• Трагови воде и до немачке	12
• Как обруч око злочинаца	14
• Постоје нови сведоци	16
• Снимићу фильм о трговини органима	18
	
• Права регулисати законом	24
• ОНИ СУ ЖРТВЕ ТЕРОРА	20-21
	
• Из Немца проговорило српско срце	22
• Право лице Харадинаја	23
• Кајање и покајање	25
• Српског сам доктора дао касапима	26
• Апел Српског лекарског друштва	27
• Судбине	31-38

Апел МК ЦК

ДАЈТЕ НОВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ О НЕСТАЛИМ ЛИЦИМА

Радна група за решавање судбина несталих на Косову, одржала је 31.маја у Приштини свој 11.отворени састанак којим је председавала у име Међународног комитета Црвеног крста (МК ЦК), Лина Милмер.

Иначе протекле године представници Београда и Приштине су се састајали у оквиру радне групе и настојали да расветле судбину несталих лица тиме што су проверавали доступне информације и спровели теренске активности на потенцијалним гробним локацијама као што су Рудница, Рашка и Кошаре. Речено је да је за 17 месеци расветљено судбина само 48 случајева а да стотине породица и даље немају одговоре на то шта се десило са њиховим најближима и где се они налазе, за било какав будући напредак пресудно је да се учине конкретни кораци. “Крајње је време да власти иступе са новим информацијама, које су апсолутно неопходне за напредак у процесу тражења несталих лица”, каже Лина Милнер, председавајућа радном групом. Вељко Одаловић је најавио нова ископавања потенцијалних гробница. Верица Томановић је нагласила да више од 14 година Удружење породица киднапованих и несталих лица на Космету инсистира на хитном и безусловном разрешавању судбина несталих лица као и престанку манипулације жртвама и њиховим породицама.

МК ЦК је издао и пето издање Књиге несталих лица, која садржи имена 1.754 особе које су њихове породице пријавиле као нестале. Књига треба да послужи у процесу тражења, као и подсетник да већ 14 година породице више од 1.700 лица

различитог етничког порекла и даље живе у неизвесности, у очекивању да сазнају шта се десило са њиховим најмилијима. Књига ће бити подељена властима и јавности како широм региона тако и свуда где породице несталих живе, она је takoђе доступна на интернет страници МК ЦК www.familylinks.icrc.org.

“МК ЦК је апеловао на јавност власти и све који могу имати информације о томе шта се десило са несталим лицима да те информације поделе”, рекла је Милнерова.

По међународном хуманитарном праву и међународном праву људских права породице имају право да буду обавештене о судбини својих несталих сродника. На властима и бившим странама у сукобу лежи примарна одговорност за пружање оваквих одговора.

Током деценије оружаних сукоба 1990-тих на Балкану нестало је више од 30.000 људи. Чак и данас, преко 12.000 особа и даље се налазе на списковима несталих које води МК ЦК-а. Тако када сазнају шта се дододило са њиховим ближњима ће породице несталих моћи да нађу спокој и за собом оставе страшна збивања која су им пореметила животе.

М.М.К.

Детаљ са састанка

ИЦМП организовала састанак представника удружења породица несталих Срба и Албанаца који је одржан у Милочеру

СКРИВАЊЕ ИСТИНЕ НИКОМЕ НЕ ИДЕ У ПРИЛОГ

У организацији ИЦМП-а одржан је састанак у Милочеру од 08.-10.маја представника Удружења породица киднапованих, несталих и убијених Срба и Албанаца на Косову и Метохији и чланова Радне групе за нестале лица Београда и Приштине који је отворио Метју Холидеј координатор Одељења правде и иницијативе цивилног друштва. Он је посебну важност посветио Извештају о раду ИЦМП-а за 2012.годину, презентовао статистичке податке о броју узорака крви и костију за ДНК анализе, а затим напомену да је ИЦМП у протеклим годинама посебно радо на јачању капацитета Удружења породица киднапованих и несталих лица у региону. Подсетио је на заједничке састанке и закључке који су том приликом доношени и усмеравајући будући рад и активности за решавање судбина несталих. Преставници Удружења су реаговали на неподударност података објављених у Извештају ЕУЛЕКС-а за 2012. годину и излагања ИЦМП-а. Одсуством представника ЕУЛЕКС-а ускраћено је право породица на добијање тачних података.

Представници Удружења породица несталих Албанаца и Срба усагласили су могућност реализације заједничких активности. Договорено је да се одржи два Округла стола (конференције) један у Београду и други у Приштини са

темом: Процес убрзања ексхумације и идентификације несталих лица на Косову и Метохији и Права превивелих чланова породица, као и путујућу изложбу личних ствари несталих лица и текстови деце несталих особа.

Јасминка Џумхур чланица УН Радне групе против присилних нестанака из Женеве, учеснике је обавестила о правима по Међународној конвенцији о заштити свих особа од присилних нестанака која је ступила на снагу 2010.године. По овој конвенцији сви чланови породица киднапованих и несталих лица имају права да поднесу жалбе Радној групи која пружа помоћ.

Након презентације обе делегације и њиховог обrazloženja за спорост у процесу сазнавања истине о киднапованим, несталим и убијеним лицима констатован је недостатак информација. У интересу породица и Срба и Албанаца је важно да се подржи рад Међународне комисије о утврђивању чињеница и професионалне

истраге о трговини људима и њиховим органима, укључујући преглед свих архива и могућност коришћења сателитских снимака, провера теренских локација везаних за сукоб на Косову и Метохији и на територији Албаније и Македоније.

Излагање Верице Томановић било је усмерено у правцу убрзања процеса сазнавања истине о несталима који прате бројни, како објективни али и субјективни проблеми око информација или њихово скривање које доприноси да бројем до сада извршених ексхумација и идентификација, нико није задовољан.

Донети закључци са претходних састанака се мало помињу и, углавном, не спроводе. Однос свих, и организатора састанака и удружења жртава, али посебно институција и организација које се несталима баве и од којих се очекује да убрзају процес сазнавања истине о несталима, мора се промненити па се тада могу очекивати бољи резултати.

Т.Л.

Учесници састанка у Милочеру

АКТИВНОСТ УДРУЖЕЊА У ТОКУ ПРОШЛЕ ГОДИНЕ

Говорећи о активностима у 2012. години Удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији је у току прошле године председница Верица Томановић је између осталог навела сусрете Радних група Комисија за нестала лица из Београда и Приштине, на којима су учествовали и представници Удружења, затим састанци са Међународном комисијом за нестала лица са простора бивше Југославије, са седиштем у Сарајеву; учешћу у Регионалном раду свих Удружења отетих и несталих лица са простора бивше Југославије; састанцима са представницима албанских Удружења несталих на Косову. Организовано је и обележавање отмице рудара рудника Белаћевац 22.јуна; отмице мештана села Ретимље и Оптеруша и грађана Ораховца 18.јула када је одржан парастоси 28.јуна на Видовдан у Цркви Светог Марка у Београду; парастоси у Грачаници, Краљеву и Нишу. Поводом Међународног дана несталих 30. августа одржана је конференција за штампу у Медија центру; положени венци на спомен-обележју палим жртвама на Савском тргу у Београду. Организован је заједнички одлазак представника српских и албанских удружења несталих на Кипар и одржани састанци са грчким и турским удружењима који већ 39 година трагају за својим најближима; одржан је и састанак у Скопљу 20. новембра 2012 у организацији са Међународне комисије за нестала лица као и обилазак амбасада држава које имају своје представнике у међународним војним и цивилним мисијама на Косову и Метохији (у Београду и Приштини). Организовани су и једнодневни излети за чланове породица Удружења (Крагујевац, Орашац, манастир Денковац). Чланови Удружења су учествовали на окружним столовима и конференцијама. А.М.

Милорад Трифуновић

Апел Милорада Трифуновића властима у Београду поводом преговора са Приштином

ПИТАЊЕ НЕСТАЛИХ МОРА БИТИ ПРИОРИТЕТ

Координатор митровачке Канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих лица на Космету Милорад Трифуновић ајеловао на власић у Београду да прекине дијалог са Приштином док се питање киднапованих и несталих не стави на дневни ред

-Пре него што су започели разговори са Приштином говорено је да ће питање киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији бити једна од приоритетних тема у том дијалогу, али очигледно је да Европска унија не третира то питање тако, па се оно скоро и не помиње. Због тога представници власти из Београда треба да кажу - нећемо разговарати док се питање несталих и киднапованих Срба и Албанаца не нађе на дневном реду - истакао је координатор косовскомитровачке канцеларије Удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији Милорад Трифуновић, гостујући у емисији "Слободно српски".

Он је оценио да је међународна заједница најодговорнија што још није расветљена судбина киднапованих и несталих лица на Космету, јер је, како је нагласио и сама саучесник у тим злочинима.

-КФОР је најодговорнији, јер је Кумановским споразумом преузео одговорност за безбедност свих грађана Косова и Метохије, а највећи број киднапованих лица страдао је управо након доласка представника међународне заједнице у јужну српску покрајину.

Милорад Трифуновић је истакао и податак да се према евидентији на Косову и Метохији трага за још 1726 несталих особа од којих су 532 Срби. В.Бецић

За злочине у Оптеруши - нема кривца

ЗА СРБЕ ПРАВДЕ НЕМА

Мешовито судско веће ослободило је Ејупа Кабашија и Сокола Битићија и још пет особа оптужби за ратни злочин у српском селу Оптеруши јула 1998. године саопштено је новинарима 5. фебруара 2013. године. Судско веће је утврдило да оптужени Ејуп Кабаши и Сокол Битићи нису починили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва јер није доказано да су они јула месеца 1998. године применили мере застрашивања и терора против становништва српске националности у Оптеруши. Оптужени Мустафа Хоти, Миљазим Хоти, Насер Хоти, Неџмедин Бериша и Јетула Кабаши проглашени су невиним зато што није доказано да су они помогали Ејупу Кабашију у извршењу наведених злочина. Веће је било састављено од једног ЕУЛЕКС-овог и двојице локалних судија.

В.Б.

Оптеруша 1998

Канцеларија за Косово и Метохију осуђује одлуку Окружног суда у Приштини у случају Љимаја

ПРИТВОР МУ ЈЕ КУЋА

Фатмир Љимај

Да злочин над Србима није кажњив јасно се демонстрира какав су правосудни систем успоставиле косовске институције

Канцеларија за Косово и Метохију најоштрије је осудило одлуку Окружног суда у Приштини којом је почетком марта Фатмир Љимај посланик косовске скупштине ослобођен притвора, наглашавајући да је то само један у низу доказа зашто Срби морaju имати контролу над правосудним системом на Косову и Метохији.

-Оваквим одлукама јасно се демонстрира какав је правосудни систем које су успоставиле косовске власти и институције, као и да злочин над Србима није кажњив.

Наиме, одлука Суда у Приштини да се Фатмиру Љимају одреди кућни притвор је узнемирила јавност образложењем да је он због поновљеног суђења за случај Клечка у притвору још од 24. новембра и да му треба омогућити да борави у својој кући. Пре неки дан он је пуштен из притвора.

В.Бецић

Амнести интернешенел

ДА ЛИ ЂЕ ИКО ОДГОВАРАТИ ЗА ЗЛОЧИНЕ ОВК?

Подсетићемо се реаговања Амнсти интернешнела који је поводом Харадинајевог ослобађања реаговао питањем - Хоће ли икада ико одговарати за злочине које је Ослободилачка војска Косова починила у тој покрајини?

Ова међународна институција за заштиту људских права је истакла да је то пораз за породице кид-напованих и несталих лица. Процењује се да је преко хиљаду људи мањинских заједница на Косову и Метохији отето и убијено, а да је мање од трећине за скоро 14 година пронађено у масовним или појединачним гробницама.

Т.Л.

AMNESTY
INTERNATIONAL

Комисија УН закључила:

УНМИК НИЈЕ ИСТРАЖИО ОТМИЦУ И УБИСТВА

Саветодавна комисија за људска права УН на Косову наложила је УНМИК-у да се извини једној породици из Призрена и размотри исплату штете, јер њихови полицајци нису предузели ништа да пронађу оца и сина Ах.Ц. и Ан.Ц. нестале у јуну 1999.године.

УНМИК није истражио отмице и убиства која су се додогодила након његовог доласка на Косово, закључила је Комисија за људска права након што је размотрила 250 жалби, посебно се осврћући на овај случај. То је прво мишљење које је Комисија за људска права урадила крајем 2012. Породица Ах.Ц. и Ан.Ц. верује да су они били жртве трговине органима и тврде да УНМИК малим прстом није мрднуо да им помогне. Они су одмах пријавили нестанак, али УНМИК није предузео никакве истражне радње поводом пријаве, утврдила је Комисија образложуји да су “власти обавезне да ваљано истраже сумњиве случајеве смрти и нестанка

грађана.”

Отац и син су нестали у јулу 1999.године. Отишли су у своју радионицу у Призрену када су наишли тројица припадника ОВК и повела их са собом да наводно локалном команданту нешто поправе. У почетку су нормално причали са њима, али су постали све агресивнији, угурали

их у аутомобил и одвезли их у правцу Ђаковице. Све је то гледао млађи син са терасе. Мада су рекли да ће их вратити за пола сата никада се нису вратили. Породица је избегла у централну Србију и замолила да им се имена не помињу јер имају родбину на Косову.

Породице захтевају:

2014.ГОДИНА - ГОДИНА НЕСТАЛИХ

Захтева се да власти више пажње и ангажовања пруже у проналаажењу несталих

Представници Регионалне координације удружења породица несталих лица с подручја бивше Југославије у наредном периоду ће заједничким снагама инсистирати да власти у Србији, Хрватској и Босни дају и подрже иницијативу да идућа 2014.година, буде “година несталих”. Један од разлога за ову иницијативу је непостојање политичке воље да се затвори поглавље тражења несталих и киднапованих лица.

Н.М.

Још један Албанац потврдио да је пресађивао органе у Медикусу

НИСАМ ЗНАО ДА ЈЕ ИЛЕГАЛНО

Аnestезиолог Соколь Хајдини потврдио је да је и он учествовао у трансплантији органа у Медикусу, али наводно није знао да се то ради илегално, нити се интересовао да ли клиника има дозволу за обављање те врсте операција.

После Дритона Јилте он је други Албанац који је признао да је био у тиму за трансплантије органа богатим “купцима”

Трговина органима пред судом УН

Процес за трговину органима на северу Албаније који води истражни тим ЕУ могао би да се води пред међународним трибуналом под ингеренцијом УН, изјавио је тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић. Тужилац Џон Клинт Вилијамсон је прихватио Вукчевићеву идеју да се евентуално суђење води ван територије Косова и пред међународним трибуналом под ингеренцијом УН. На састанку два тужиоца, који је био најсадржајнији до сада Вукчевић је истакао да би био задовољан уколико буде подигнута оптужница против одређених лица и дође до суђења ван територије Косова.

Српска и албанска удружење породица киднапованх одржало конференцију у Скопљу

ЈОШ УВЕК ИХ ЈЕ 1763

Наставак “Охрида 1”, конференција српских и албанских удружења одржан је у Скопљу у организацији Међународне комисије за нестала лица (ИЦМП). Тема је била будућност процеса тражења и идентификације несталих на Космету, али је превагнуо разговор о неуређеном домаћем законодавству у вези са несталима, затим базе података и јединствене евиденције суђењима за ратне злочине, као и осигуравање одрживости процеса проналажења и идентификације несталих лица, спомен обележја и заједничка комеморација. Пре свега од представника Међународне комисије за нестала лица Кетрин Бомбергер и Метјуа

Холидеја који су састанку присуствовале су се охрабрујуће вести и адекватни одговори од надлежних институција у вези са проналажењем несталих. На јединственој листи киднапованих и несталих на Космету, петнаест година након првих организованих киднаповања српских цивила, а затим и киднаповања која су уследела и са једне и са друге стране, налази се још 1763 лица, од којих је 530 Срба. Охрабрујућих вести је, на жалост, било мало. Највећи број киднапованих и несталих лица и даље се воде као нестали, а њихове породице нису сазнале истину о судбини својих најближих сродника, нити су оствариле било каква

права гарантована међународним конвенцијама и декларацијама. Страдање недужних, али и свеколике патње њихових породица све до данас, истакнуто је у дискусијама представника српских удружења породица киднапованих и несталих, постала су својеврсни симбол немоћи институција и организација међународне заједнице, да примене документа која је сама потписала и веома их ревносно спроводи у својим земљама. Протекло је готово четрнаест година од потписивања Резолуције 1244 Савета безбедности УН и Војно-техничког споразума у Куманову а резултата нема.

РАЗМЕНА ИНФОРМАЦИЈА

Велики корак ка правди.- Олакшана сарадња са БиХ

Тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић потписао је у Бриселу са заменицом главног тужиоца Босне и Херцеговине Јадранком Локмић Мисирача протокол о размени информација и доказног материјала. Он је оценио да је то велики корак ка правди за жртве ратних злочина, владавину права и помирење у региону. Свечаној церемонији присуствовали су генерални директор Дирекције за проширење Европске уније за Западни Балкан Пјер Мирел и главни тужилац Хашког трибунала Серж Брамерц.

Косовска Митровица

ГРОБОВИ НА УДАРУ ВАНДАЛА

-За разлику од мусиманског гробља на коме ни један споменик није ни дирнут, а гробље уредно покошено и ограђено, православно изгледа као да је кроз њега прошао неки већи багер. На прсте једне руке могу се избројати они који су читави. Кад сам била на гробљу за Духовне задушнице споменик мојих покојника стајао је усправно. Додуше ни тада није било слике јер су повађене, али је стајао. Сад су га срушили, а оквир око гробова

је иако од бетона скоро сам-левен-каже Малина Декић која је организовано на Задушнице

посетила православно гробље у јужном делу Митровице.

В.Б.

Албанско гробље

Рушење српских споменика на Космету

ЛОША ПОРУКА ЗА ПОВРАТНИКЕ

Приликом обиласка православног гробља у Косову Пољу, Вељко Одаловић председник Комисије Косова и Метохије Владе Србије је изјавио да су порушени надгробни споменици најбољи показатељ какав однос према Србима имају Албанци, али и косовска власт. То је лоша порука за повратнике. -Људи који су овде сахрањени сигурно нису никоме нешто криви, али затирање свега што је српско, очигледно је нечији циљ-рекао је Вељко Одаловић и изразио наду да ће они који руше споменике бити кажњени.-Ово је слика која одвраћа од намере оне који желе да се врате. На овом гробљу порушено је око 70 % споменика и оскрнављено много споменика-рекао је Одаловић.

Вељко Одаловић

У селу Скуланеву крај Липљана

ПОРУШЕНИ СПОМЕНИЦИ

У селу Скуланову, етнички чистом српском селу 20. марта порушена су на сеоском гробљу два споменика. Канцеларија за Косово и Метохију најоштрије је осудила тај вандалски чин и затражили да се хитно пронађу кривци и казне починиоци.

В.Б.

Драган Марковић Палма

ТАЧИЈУ ЈЕ МЕСТО У ХАГУ

-Тачи је починио највећи геноцид после Другог светског рата. Оно што је он са још неколико Албанаца радно а то је киднаповање Срба и вађење органа је за највећу казну-рекао је лидер Јединствене Србије Драган Марковић Палма.-Њему је место у Хагу и надам се да то кривично дело никада неће да застари.

А.М.

Излагање професора Душана Челића на конференцији за новинаре координације српских удружења несталих у региону посвећена хашким пресудама

ХАШКИ СУД ЈЕ НЕСУД

Пресуда Рамушу Харадинају, по много чему ће ући у анале Хашког трибунала. И због тога што је његова одбрана у том поступку имала положај посматрача. Јер, оно што су морали као суд да ураде, „урадили су пре почетка самог поступка”. Према изворима који су верификовани од српског правосуђа, више од тридесет сведока је брутално побијено. Иако је Тужилаштво Трибунала у Хагу оптужило Харадинаја по 37 тачака, у другостепеном поступку он је ослобођен одговорности иако је ноторна чињеница, зна се да је он био командант такозване ОВК у области Метохије, рекао је Душан Челић, наглашавајући да су тада почињени стравични злочини још од 1998. године, где су лешеви више десетина цивила побацани у Радоњичко језеро и по бунарима општине Дечани. Ноторна је чињеница и да је он организовао импровизовани логор у хотелу „Паштрик” у Ђаковици, у којем је нељудски мучено и страшном смрћу уморено такође неколико десетина цивила. Иако су потпуно извесне и оправдане индиције да су и он и његова група, учествовали у трговини органима отетих и киднапованих Срба са Косова и Метохије.

Иако је, такође, ноторна чињеница да је такозвана Ослободилачка војска Косова, чији је Харадинај био један од најистакнутијих и најозлаглашенијих комandanата, починила организован, систематски прогон српског и неалбанског становништва са Космета током јуна и септембра 1999. године. По званичним подацима УНЦХР, више од 230.000 Срба је прогнано са Косова и Метохије...Све ове непобитне чињенице нису биле довољне Хашком трибуналу, као што није била довољна ни Харадинајева експлицитна изјава и признање о злочинима које је починио, а објавио их у аутобиографској књизи „Приче о рату и слободи”. У поменутој књизи, Харадинај се хвали: -....”Ликвидирао сам српске полицајце, убијао српске цивиле, уклањао непослушне Албанце”...

И ако постоји чак и тако експлицитна изјава која је публикована 2002. године у његовој књизи, Хашки трибунал је нашао за сходно да нема доказа ни о удруженом злочиначком подухвату, нити у индивидуалној одговорности Рамуша Харадинаја. Зато је тај суд НЕСУД.

А зашто је УСУД? Па због тога, чини ми се, нагласио је Челић, што смо као друштво олако пристали да нам новију историју пише Трибунал у Хагу, а да притом ништа нисмо учинили да сами прикупимо доказе и изнесемо их на видело, светлост дана. Препустили смо да се свим тим питањима бави само Хашки суд и неколико невладиних организација. Државни

Проф. др Душан Челић

органи који су у ту сврху били основани, попут Савезног Комитета за прикупљање доказа о злочинима против човечности, врло брзо су били укинути. И сада убирајмо горке плодове тог суда, несуга и нашег усуда, али ми немамо друга средства за борбу, немамо другу моћ-до речи. Ипак, то ипак није безазлено ни наивно оружје. Јер, као што смо се сви ми већ више пута уверили. Лепа реч и гвоздена врата отвара, а она друга, како песник рече, ако је прејака може и да убије”, рекао је Челић.

“Ми смо ту да у име породица жртава будемо та реч, глас и заборавне српске јавности али, чини се, и презаузете актуелне српске

власти која, нарочито кад је у питању Косово и Метохија, очито има нека важнија послла ових дана, недеља и месеци. И ових дана, кажем, када на Косову и Метохији док се у свету обележава 1300 година признања хришћанства и слободног исповедања вере Христове, присуствујемо поново тим страдалним Библијским сценама, рушењу надгробних споменика и крстова. Поред тога што повређују незнане гробове наших још увек несталих преко 530, повређују и знане гробове, крстове и богомоље. Како неко рече, поправиће се или подићи нови ти надгробни споменици и обновити и саградити нови православни храмови, али потребно је да се у моралном смислу подигну и они и друшво које они чине, а који почивају на овом варварском чину. То ће бити много тежи посао и, питање је, да ли ће уопште бити могућ?

На дан одржавања ове конференције, пре тачно две године, усвојен је у Савету Европе Извештај Дика Мартија о стравичним злочинима, о трговини органима киднапованих Срба и неалбанаца. Ових дана нас је узнемирила изјава господина Лаврова који је говорио и поново актуелизовао питање истраге о поменутим злочинима, која је повеђена Клинту Вилијамсону. Мене као правника, нарочито је узне-мирио одговор Вилијамсовог портпарола кој је, између осталог рекао и: “Напредујемо у прибављању релевантних информација”. За правника ово значи да тај поступак није ни у предкривичној фази, да немамо ни осумњичене у овим злочинима, а камо ли оптужене или окривљене. Две године након усвајања Извештаја Дика Мартија и готово годину и по дана од именовања Клинта Вилијамсона за главног тужиоца у овој ствари, јавно изражавам бојазан да ће и ова истрага, на известан начин, завршити исто онако како су завршили случајеви процесуирани пред Хашким трибуналом за злочине почињене над Србима”, рекао је Душан Челић.

Опружени за трговину органима изјаснио се да је обавештен о последицама признања

ДРИТОН ЈИЛЬТА: “КРИВ САМ!”

Један од девет опружених у предмету “Медикус” признао кривицу

Због основане сумње да је на приштинској клиници “Медикус” вршена трансплантација бубрега “купљених” од сиромашних Турака, Молдаваца, Руса и осталих давалаца 2008. године донета је одлука о њеном затварању. Истрага о раду клинике “Медикус” почела је када је специјални известилац Савета Европе Дик Марти ову клинику поменуо у свом извештају о учешћу припадника Ослободилачке војске Косова у трговини оранима отетих Срба и осталих заробљеника у сукобима 1999. године, а неких и годину дана раније. Међу деветорицом опужених којима се суди за нелегалну трговину и трансплантацију бубrega је и Дритон Јильта који се (3. априла ове године) изјаснио да је крив по опужници која га терети за злочине злоупотребе службене дужности и ауторитета и нелегалну медицинску активност. Јильта је изјавио да су му саопштene последице његовог признања и коју ће казну добити. Тужилашто тврди да је на тој клиници трансплантирано 30 нелегално узетих бубрега. За то кривично дело међународни тужилац је опужио седморицу Албанаца, једног Турчина и израелског држављанина.

Бивши виши функционер у министарству здравља Ильир Речај сматра да је невин, а Љутви Дервиши директор клинике демантовао је ове наводе опужнице који се односе на њега и његовог сина. В.Б.

Сведочење жртве трговине органима

УКРАЈИНАЦ ОСТАО БЕЗ БУБРЕГА И ПАРА

Заштићени сведок коме је извађен бубрег у клиници “Медикус” на суђењу Албанцима опуженим за илегалну продају органа није идентификовао доктора Јусуфа Сонmez-а

На суђењу седморици Албанаца које опужница терети да су директно или индиректно повезани са илегалном трговином органима украјинац под псеудонимом П.М. испричао је како се, када је чуо да може да прода бубрег, заинтересовао и послao мејл након чега га је контактирала непозната особа на руском језику, пише портал "Балкан инсајт".

После тога му је послата авионска карта у Кијев и он је преко Истанбула дошао у Приштину почетком септембра 2008. године.

Затим је био подвргнут операцији на којој му је одстрањен бубрег на клиници у Приштини чијег тачног имена није могао да се сети, као ни начин његовог имена на клинике. Са клинике “Медикус” су га позвали већ пошто је стигао у Приштину, они су му показали особу која ће извести операцију. То је био мушкарац, старости око 50 година, рекао је сведок. Да ли је то био маневар да се прикрије прави извршилац операције показаће истрага.

Према његовим речима, за бубрег му је обећано 30.000 долара, али после интервенције није добио новац. "Пола године после операције, видео сам чланак на Интернету о томе да се за овом особом трага... У чланку је писало да је он Турчин. Сећам се његових

бркова и кратке косе", додао је сведок. Он, међутим, није могао да потврди да ли је реч о Јусуфу Сонmezу, турском доктору наводно умешаном у трговину органима, чак и пошто му је Џонатан Рател, специјални тужилац Еулекса, показао Сонmezову фотографију на суђењу.

"Видим човека са наочарима, али не могу да се сетим", рекао је сведок. Случај пред судом у Приштини фокусира се на наводе да су сиромашни доноси органа и богати примаоци довођени у клинику "Медикус" на Косову где су извођене илегалне трансплантације бубrega. Према наводима опужнице, на клиници је обављено 30 илегалних операција пресађивања бубrega, а опужено је седам Албанаца, укључујући Љуфија Дервишија, власника "Медикуса". Сиромашни људи наводно су довођени из Турске, Русије, Молдавије и Казахстана, под лажним обећањем да ће добити и до 15.000 евра за своје бубреге. Два турска доктора Сонmez и Кенан Демиркол су такође опужени за учешће у трговину органима. Сонmez је ухапшен у Истанбулу у јануару 2011. године, али је касније пуштен уз кауцију.

Аnestезиолог пред судом

-Нисам знао да „Медикус“ нема дозволу за рад- рекао је Соколь Хајдини

Један од опужених у случају „Медикус“ у Приштини анетезиолог Соколь Хајдини признао је да је био део тима приликом трансплатације људских органа на клиници, али да није знао да се то ради илегално и да Медикус нема дозволу за рад. За разлику од њега др. Дритон Јильта је признао да је обављао илегалне операције. M.

Новине у истрази о трговини органима

ТРАГОВИ ВОДЕ И ДО НЕМАЧКЕ

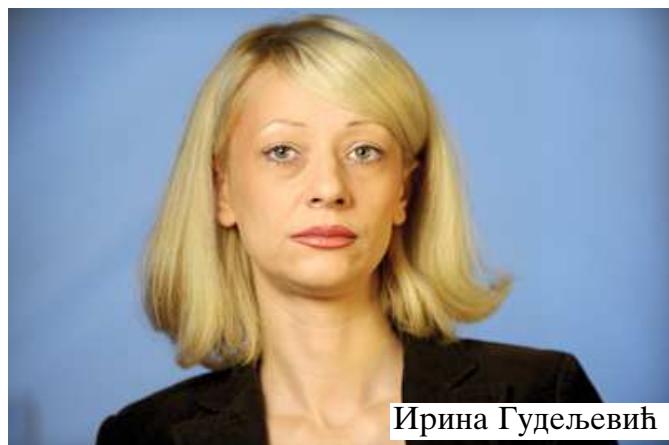
Немачки министар здравља Данијел Бар најавио је да је могућа измена закона због скандала о пресађивању органа на клиникама у Регензбургу и Гетингену. Најава је дошла након објављивања у недељнику "Шпигл" текст о два крвава трага везана за трговину органима који воде од Косова ка Немачкој.

Представници Мисије Европске уније нису сматрали за потребно да о томе дају коментаре домаћим и страним новинарима. Одбила је то и портпаролка Ирина Гудељевић. До скандала је дошло после сазнања да се на универзитетским клиникама у ова два града у "великом стилу" манипулисала подацима и досијеима како би се "изабраним" пациентима за позамашан новац преко реда и мимо листе чекања обезбедили органи за пресађивање (а у конкретном случају помињане су јетре).

Главни оптужени хирург је од 2004. до 2006. године био шеф на клиници Розенберг, где су уочене манипулатије у 23 случаја у вези са трансплантијом органа. Он је затим прешао у Гетинген где је такође дошло до тешких повреда

Адвокат Тома Фила о случају "жута кућа"

закона у више од 20 случајева. Тај се лекар налази под истрагом због мита и злочина са смртним исходом. Сумња се да он није деловао сам, и да је тај тим био повезан са приштинском клиником "Медикус", чијег је директора др Дервишија гостио у својој кући. Један од откривених случајева илегалне трговине органима је куповина левог бубрега од сиромашне

Ирина Гудељевић

Рускиње Вере, иначе имигранткиње, за 8100 евра, који је купио богати немачки фабрикант Валтер за 81.892,72 евра.

Доласком државног тужиоца Ратела 2010. године на Косово у оквиру ЕУЛЕКС-а ова мрежа је откривена и добро документована. Он је тада рекао да је то могло тако да функционише само зато што су то косовски лекари (Дервиши и његов тим) и људи из власти покривали.

Н.М.

Тома Фила

О жућкој кући ће се говорити још две три године и пашиће у заборав

Када је истрага о трговини органима киднапованих Срба у питању, познати адвокат Тома Фила каже да ће се о томе случају говорити још две, три године и да ће се тај случај одувлачiti док не падне у заборав. Индикативно је шта је опет Американац (Џон Клинтон Вилијамсон) доведен да то решава. Јер Америка је водила целу ту причу и они одлучују о судбини Косова. Америка је створила косовску државу, НАТО пакт је контролише, а уз то на Косову, има и своје базе. Па зар стварно мислите да ће они дозволити да буду компромитовани на тај начин? - рекао је бранилац српских оптуженика у Хагу Тома Фила.

Т.Лукић

Владимир Вукчевић:

ЈАК ОБРУЧ ОКО ЗЛОЧИНАЦА

ПОСЛЕ језивог сведочења бившег тужиоца ОВК који је извадио срце српском млађићу у једној од импровизованих "клиника" у логору на северу Албаније, а затим га претао "кујцу" на аеродрому, Тужилаштву за рашне злочине гоштова сваког дана јављају се грађани који тврде да имају нове информације о злоделима.

На питање - колико су њихова сведочења допунила слику о кланицама ОВК на северу Албаније, тужилац за рашне злочине Владимир Вукчевић, каже да упорним радом долазе до особа које имају сазнања о отмицима људи, као и о трговини органима.

- Истрага се води у неколико земаља. И она коју води тим специјалног тужиоца ЕУ Вилијамсона добила је на квалитету и поприма нову димензију. Сарадња са Еулексовим тимовима за случајеве "Медикус" и "Трговина органима" је изузетно добра.

* **О чему сведоче људи који вам се јављају? Да ли је реч о жртвама које су успеле да избегну страшну судбину српског млађића или су и сами окрвавили руке?**

- Не могу да говорим о детаљима, исказима или именима, јер свака објављена информација узнемирије жртве и њихове породице, сведоке који нису под нашом заштитом доводе у опасност, а на Ким и у Албанији ствара се утисак да се ради о српској пропаганди. Желимо да завршимо објективну истрагу и судимо одговорним за ове монструозне злочине.

* **Да ли су сведоци поуздани? Јесу ли прошли све провере?**

- Јесу. Има и оних других жељних сензација који "све знају, али не говоре ништа". Њих веома лако препознаамо.

* **Заштићени сведок је рекао да је фрижидер са срцем које је извадио предао млађем мушкарцу с брадом, тамније пути, који је изашао из приватног авиона на аеродрому у Тирани. Опис одговара турском лекару Јусуфу Сомнезу, коме се суди за трговину органима у приватној приштинској болници "Медикус"...**

- Јусуф Сомнез нам је недавно умакао из Јужноафричке Републике. Због тога што не признаје Еулексов правни систем, ова земља није реаговала на захтев за изруччењем. ЈАР не признаје Косово и нису могли да га изручче непостојећој држави. Када смо тужилац за организовани криминал Миљко Радисављевић и ја добили ове податке, покупали смо да спречимо његово бекство, али је већ било касно. У међувремену, направио је клинику за трансплантије органа у једној афричкој држави. Не могу додатно да говорим о предмету који је у току, али могу да кажем да смо веома добро сарађивали са Рателом, тужиоцем Еулекса из Канаде. Имао сам комуникацију и с другим битним учесницима у поступку "Медикус". Тренутно радимо на остваривању контакта између Русије и Еулекса, у складу с прописима које је могуће применити у оваквој политичкој ситуацији, у интересу правде за руске, укrajинске, српске и албанске жртве.

* **Недавно је у међународној јавности први пут почело да се говори о формирању посебног суда и тужилаштва, а размишља се где би било њихово седиште. Значи ли то да специјални тужилац ЕУ Чон Клинт Вилијамсон већ има осумњичене?**

- Састанак у Бриселу са Вилијамсоном био је најсadrжајнији до сада. Верујем у његов тужилачки инстинкт, ради веома професионално, и у нама ће увек имати коректног партнера. Прво, третирају се догађаји и злочини од 1998. до 2000. године. После овог сусрета верујем да ће осумњиченим лицима бити суђено пред Међународним судским већем изван Косова и Метохије, што је веома значајно. Добро би било да то буде под окриљем УН. По мом мишљењу, то ће подсећати на случај "Локерби" - правна правила домицилног правосуђа пред спољашњим судским већем, изван територија са којих су потенцијални починиоци. Вилијамсон је у интересу истраге веома затворен, жели да обави објективну истрагу ван сваког спољног утицаја и ја то изузетно поштујем.

Владимир Вукчевић

* **Приликом последње посете Београду, тужилац ЕУ обећао је председнику Србије Томиславу Николићу да ће се бавити и осталим злочинима из извештаја Дика Мартија. Имате ли информације о томе како напредује тај део посла?**

- Вилијамсон је оценио сусрете с нашим званичницима као веома конструктивне, сви су расположени да дају допринос у складу са својим позицијама да се расветле злочини. Уверавања која је добио у том смислу изузетно су га охрабрила.

* **Јесте ли у контакту са Мартијем? После објављивања извештаја о трговини органима не може да му се уђе у траг?**

- Он се повукао, начинио је два, по мојој оцени, за човечанство важна извештаја и потом неоправдано био нападан и дисквалификован. Извештај о тајним логорима ЦИА и о трговини људским органима свакако му доносе велики број непријатеља. Ја га у потпуности разумем - рекао је за Новости тужилац Владимир Вукчевић.

Како је дневник сведока "ИКС" отворио случај Клечка

ЗОГАЈ СЕ ЗАМЕРИО ЉИМАЈУ

Вишеспруки покушији убиствава заштићеној сведоку Агима Зогаја, сведок "ИКС" претње његовој породици довели су до његовој самоубиствуа. Након његовој сведочења и дневник уврштен у доказни материјал

Дневник Агима Зогаја о почињеним ратним злочинима који су били дело Ослободилачке војске Косова, укључујући Фатмира Љимаја, чинио га је идеалним сведоком за истрагу о масакру у Клечки, али га је и осудио на доживотни прогон који је он окончао самоубисвом у Немачкој где је био склоњен. Бивши затворски чувар у озлоглашеном логору у селу Клечка, сведок под шифрованим називом "ИКС" који се наводно обесио у парку пре заказаног суђења деветорици оптужених припадника ОВК, 1998. године прихватио се оружја и придружио тој паравојној организацији. Од почетка је водио тајни дневник и педантно бележио све што се дешавало унутар ОВК. С обзиром да је често добијао похвале од свог команданта Фатмира Љимаја, тада познатог по надимком "Челик", прихваћен је као човек од поверења, а не као обичан војник. Награда за приврженост била је именовање за чувара у импровизованом затвору у Клечки, где је имао прилику да присуствује свему што се касније дешавало. У свој тајни дневник записивао је детаље из затвора, као што су имена затвореника, њихове личне податке, разлог затварања и датума о утамничењу, пуштању на слободу или убиству. После рата ове су белешке добиле нови смисао и послужиле су као основа за његово сведочење пред тужилаштвом. Описао је убиство двојице српских полицајаца по налогу Фатмира Љимаја 4. априла 1999. године, представницима ЕУЛЕКС-а је открио локацију где су сахрањени, па су тамо тела и пронађена. Написао је да је он лично убијао једног Србина косом, навео место погубљења, па је током ексхумације нађено још пет тела заробљеника. Написао је и лично потврдио да су ту заробљеници убијени калашњиковим и

уписао датуме њихових рођења. Ексхумацијом и ДНК анализом потврђен је њихов идентитет и утврђено је да им је пуцано у главу. Обезбедио је истражитељима званичне податке и документа војног суда ОВК, записи о дисциплинским мерама, спискове затвореника итд. Посебна белешка документује његове несугласице са Љимајем и његовим људима после рата јер га је послао у психијатриску болницу да би фалсификовао изјаву коју је против "Челика" дао КФОР-у. Када је КФОР априла 2010. године спровео рацију на Љимајев посед, у спаваћој соби су нађени медицински налози Агима Зогаја. Осим сада покојног Зогаја, сведок "ИКС" оптужница против Љимаја заснована је на изјавама још неколико сведока чије су шифре биле "ИПСИЛОН", "А", "И" и "Н" који су потврдили исказе "икса".

Однос Агима Зогаја и Фатмира Љимаја променио се кад је против њега, Муслију и Баље поведен поступак због злочина у затвору Лапушник. Кад су ухватили Љимаја, сведоку "ИКС" је поручено да се не враћа на Косово. Он се ипак вратио, али се клонио Љимајевих људи и избегавао контакте са његовом групом. Но, и поред тога на њега је у више наврата покушан атентан претње су биле непрекидне, а брат Љимајев, Демир му је поручио да ће њега и његову породицу дићи у ваздух. Оптужница против Фатмира Љимаја потврђена је у августу прошле године, а готово сви наводи су засновани на изјавама сведока "ИКС", који је своје дневнике држао у тајности али их је касније дао сведоку "ИПСИЛОН" који их је чувао по јастуком и душеком.

Н.М.

Помак у истрази трговине органима на Космету

ПОСТОЈЕ НОВИ СВЕДОЦИ

Тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић рекао је да има помака у истрази навода о шрћовитији људским органима шоком сукоба на Косову крајем деведесетих.

Владимир Вукчевић тужилац за ратне злочине је изјавио да Тужилаштво има нова сазнања или и сведоце о трговини органима. Он је о томе обавестио шефа специјалног истраживачког тима Мисије владавине права Европске уније на Косову Џона Клинта Вилијамсона, који се бави овом тематиком.“Сведок медицинских процедура под заштитом чији је псеудоним Дарко рудник је релевантних података”, казао је Вукчевић, наводећи да је он под заштитом и безбедан је пошто о њему

Случај “Медикус”

ТУРСКИ ДОКТОР НЕЋЕ ДА СВЕДОЧИ

Кенан Демиркој турски доктор изјавио је да неће дати исказ на суђењу седморици Албанаца оптужених за вађење и продају органа на клиници надомак Приштине.

Кенан Демиркол требало је у половином фебруара да сведочи путем видео-линка на суду у Приштини, али је одбио да то учини, образложивши своју одлуку тврђом да му турски

Кенан Демирколу

закони то дозвољавају будући да је доктор.

Еулексов тужилац рекао је Демирколу да мора да сведочи према споразуму о узајамној сарадњи у кривичним предметима који су потписали Косово и Турска, али је видео-линк искључен са турске стране. Овај случај је заснован на оптужби да је група људи доводила сиромашне даваоце и богате примаоце на клинику “Медикус” на Косову, где су вршена илегална пресађивања бубрега. Доктору Кенану Демирколу је у Турској већ суђено за трговину органима, а пресуда се очекује ове године.

Тужилац Џонатан Рател рекао је да “оптужница коју су претходно подигле турске власти у истом случају трговине органима, познатом као ‘Медикус’, терети Демиркола за пресађивање органа заједно са другим турским доктором, Јусуфом Сонmezom”. Наводи се да су њих двојица, према потреби заједно више пута до клинике

брине полиција. Према речима тужиоца Вукчевића, приликом боравка у Бриселу је добио је охрабрујуће вести да ће се “судски процеси одвијати изван Приштине, изван Косова и Метохије”. Н.М.

Проширен оптужница за трговину органима

МИНИСТАР ИЉИР РЕЧАЈ ПОД ИСТРАГОМ

Тужилац ЕУЛЕКС-а Џонатан Расел проширио је оптужницу везану за трговину органима и навео да су осумњичени вадили бубреже жртвама међу којима су били Руси и Турци пошто су их привукли примамљивом финансијском понудом. Обављено најмање 48 трансплантија а примаоци плаћали и до 100 хиљада америчких долара. Осумњичени, међу којима је високи званичник министарства здравља Иљир Речај су зарадили око милион долара од 2008. до 2009. године.

ради пресађивања органа”, казао је Рател. Иначе због овог монструозног посла у Приштини је оптужено седам Албанаца, укључујући и самог Луфтија Дервишија, власника “Медикуса”.

Према наводима оптужнице, на клиници је обављено 30 илегалних операција пресађивања бубрега. Обећаване су високе суме новца, који даваоци никада нису добили. Да су их плаћали ко зна да ли би се икада открило каквим се прљавим послом баве Хипократови заклетници.

Донатан Рател је обећао да ће отклонити све правне нејасноће и обезбедити да Демиркол на следећем рочишту сведочи путем видео-линка. У овом случају има много живих сведока и не верујемо да ће моћи тако лако да се заташка или одуговлачи, за разлику од вађења органа српским заробљеницима који су након операција убијани и ни до данас се не зна где су њихова тела закопана.

Русија критикује ЕУ због истраге о трговини органима

УЗУРПАЦИЈА ИСТРАГЕ

Москва је оишужила ЕУ да не спроводи истрагу поводом оишужби да су припадници ОВК превозили органима заробљеника током сукоба на Косову крајем деведесетих.

“Наилазимо на неконструктиван став Европске уније, која је узурпирала истрагу која сада тапка у месту”, рекао је руски министар спољних послова Сергеј Лавров, додавши да, по његовом мишљењу, “ЕУ чак полако затвара истрагу”. Лавров се у својој изјави осврнуо на Специјални истражни тим Европске уније, задужен да истражи оптужбе о трговини органима садржане у извештају известиоца за људска права Савета Европе Дика Мартија из 2010. године. У извештају се бивши припадници Ослободилачке војске Косова (ОВК), међу њима и косовски премијер Хашим Тачи, оптужују за трговину органима српских затвореника током сукоба 1999. године. Реагујући на ове наводе портпарол Специјалног истражног тима ЕУ Јуриј Лас изјавио је “да се истрага не затвара”, додавши следеће: “Уверавам вас да се рад наставља. Напредујемо у прибављању релевантних информација, обезбеђивању сарадње са разним актерима на терену и

спровођењу наших оперативних активности”, наглашавајући да оперативни део посла није увек видљив, јер се ради заштите истраге и сведока не износе информације о истрази која је у току”. Истрага о трговини органима поново се нашла у центру пажње прошле године, када је Радио-телевизија Србије емитовала интервју са наводима бившег припадника ОВК који је тврдио да је 1999. године вадио органе српским заробљеницима у албанском граду Кукеш. Косово и Албанија су одбацили оптужбе за трговину органима, док Србија инсистира на томе да истрагу води тим Уједињених нација (УН), у складу са Резолуцијом 1244 о Косову из 1999. године. Лавров је казао да Русија “подржава позицију Београда да у истрагу треба да се укључе УН”, уместо ЕУ.

Сергеј Лавров

Русија одбија да проследи доказе Еулексу у истрази о илегалној трговини органа на Косову.

СРБИЈА ПОСРЕДНИК У СПОРУ ЕУ И РУСИЈЕ

Москва из политичких разлога одбија да проследи доказе о руским држављанима чији су бубрези вероватно илегално извађени и продати на клиници “Медикус”, саопштило је српско тужилаштво за ратне злочине.

Мисија владавине права Европске уније на Косову (Еулекс) је у Приштини подигла оптужницу против седам Албанаца, укључујући Луфтију Дервишија, власника клинике “Медикус”. Због основане сумње да су се бавили и трговином купо-продајом људских органа и обављали њихове трансплантације.

“Радимо на решењу. Русија је отворена за то да нам проследи доказе и да дозволи само српским тужиоцима да их користе. Видећемо како ћемо то решити да би и Еулекс могао да их користи”, речено је у српском тужилаштву. Наime, као што је већ јавност упозната случај “Медикус” је заснован на оптужби да је група људи доводила сиромашне даваоце на клинику на Косову, под лажним обећањем да ће добити и до 15.000 евра за своје бубреже, намењене богатим примаоцима. Тамо су обављане трансплантације, а даваоци су остајли без новца који им је обећан, а примаоци плаћали и по 100 и више хиљада евра. Српски тужилац верује да је случај “Медикус” повезан са наводном трговином људским органима коју су водили припадници Ослободилачке војске Косова (ОВК), односно да је то само наставак већ уиграног бизниса које је развила ОВК. Према оптужбама први пут изнетим у књизи “Госпођа тужитељка” бивше хашке тужитељке Карле Дел Понте, ОВК је 1999. године на Косову отела више стотина жртава, од којих је неке пребацена у село Бурел на северу Албаније, где су им вађени органи. Показало се касније да су то чинили полуопијеним људима који су током операције јаукали све до смрти. Сличне оптужбе наведене су и у извештају известиоца за људска права Савета Европе Дика Мартија из 2010, у којем се тврди да су током сукоба 1999. године припадници ОВК, међу њима и данашњи косовски премијер Хашим Тачи, превозили органима српских затвореника. Ако је упола тачно оно што је заштићени сведок говорио на РТС-у, онда је то злочин незабележених размера по монструозности. Сукоб између Еулекса и Русије продубио се када је главни тужилац у случају “Медикус” Џонатан Рател у интервјуу за француски дневник “Ле Монд” у суботу изјавио да Москва омета најважнију међународну истрагу у Европи о трговини органима. А зна се да је немали број руских држављана, Украјинаца, Молдаваца продао своје органе и да су неки и симболично плаћени. Према Рателовим речима, Русија располаже доказима о најмање три жртве које су продале своје органе на Косову. Русија је прошлог месеца оптужила ЕУ да не спроводи истрагу поводом оптужби да су припадници ОВК превозили органима заробљеника током сукоба на Косову крајем деведесетих. Русија је савезник Србије, и попут Београда, не признаје независност Косова. Стиче се утисак да се намерно у јавности истиче “Медикус” да би се стекао привид да се нешто ради, а да се у страну гура и занемарује трговина органима заробљеника којима су насиљно вађени органи и који су потом убијани.

Емир Кустурица најављује:

СНИМИЋУ ФИЛМ О ТРГОВИНИ ОРГАНИМА

To је најстрашија истиница која се годинама скривала

Пишем сценарио за филм о препродaji органа на Косову, а то је најстрашија истиница која се годинама скривала. Сигурно је да ћу филм снимити у Русији јер Кустурица:

СНИМИЋУ СВЕДОЧЕЊЕ НЕМЦА

-Фilm о трговини органима снимићу на основу истините приче Немца коме је уграђено срце Србина који је био жртва злочина у жутој кући-најавио Кустурица. Он је за "Блиц" рекао да ће његово остварење отворити једну болну, истиниту тему о страдањима српског народа о коме историја, литература и кинематографија свесно ћуте са циљем да се Срби прикажу као геноцидан народ, никако као жртве.-За разлику од неких домаћих редитеља који су добијали новац за филмове уз услов да Србе прикажу негативцима и кривцима за све што се догађало на просторима бивше СФРЈ ја ћу снимити филм базиран на истини.

ми неће дозволити на Косову. Па тамо не може да уђе ни шеф канцеларије за Косово а не ја-најавио је Емир Кустурица на предавању студентима филозофског факултета у Нишу.

Познати филмски редитељ је истакао да је Косово велика тема за литературу и филм, али да до сада ништа није урађено. Он тврди да на основу филмова који су снимљени о Србији и српском народу, свет има црну слику о нама.

-Томе су допринели и наши филмски редитељи који су трчали у иностранство и

тражили паре за снимање филмова, али су их добијали ако су били позитивни за Србију.

Кустурица је у препуном амфитеатру нишким академцима говорио о томе како филм може да креира медијску слику о једном народу.-Нисам никада

нагласио је Кустурица, па ни српске, али је несхватљиво да било ко може да упореди догађаје у Другом светском рату са оним што се догађало у ратовима бивше СФРЈ. Напомену је да је било доста филмова који су снимљен по

Емир Кустурица

добио понуду да правим филм по нечијем налогу, нити бих такву понуду прихватио. После последњих ратова на простору бивше Југославије створио се негативан мит о Србима као геноцидном народу. Неки чак покушавају да српски народ прикажу геноциднији од Немачке у Другом светском рату. То је страшна пропаганда преноси Блиц. Не желим да брамим ничије злочине,

НЕПОЖЕЉАН

Упитан да прокоментарише захтев ткзв. удружења филмских радника Косова да буде проглашен персоном нон грата јер ће снимати филм о трговини органима, Кустурица је истакао да је трговина органима елемент који се не користи у преговорима Београда и Приштине, иако представља најбруталнији израз овога века. Само помињање те теме код њих је произвело идеју да Кустурицу прогласе непожељном особом.

измишљеним догађајима који Србе приказују у лошем светлу. -Сви су они лоше прошли и пропали су јер се не може наоснову лажних материјала направити велико дело -оценио је Кустурица.

Састанак удружења породица киднапованих лица на територији Републике Србије

ПРАВА РЕГУЛИСАТИ ЗАКОНОМ

Представници удружења породица киднапованих и несталих лица регистровани на територији Републике Србије састали су се 22.фебруара ове године да разговарају на тему како да остваре своја права. Овај састанак је одржан уз помоћ Међународне комисије за нестала лица. Организатор састанка је председник Удружења родитеља и породица ухапшених заробљених и несталих лица. На састанку је закључено да се мало шта учинило и да се активност треба усмерити према посланичким групама и надлежним министрима како би се овај проблем актуелизирао. Истакнута је потреба доношења закона о несталима Републици Србији којим би се регулисала права њихових породица. Професор Душан Челић је истакао неопходност регулисања права и начина њиховог остваривања као и израду јединственог списка свих киднапованих и несталих лица у Србији.

Регионална Координација одржана у Сарајеву

ОБУКА

У Вогошћи надомак Сарајева одржан је састанак Регионалне координације 14.марта 2013.године на тему како их израђивати и управљати проектним циклусом. У намери да се јача капацитет Регионалне координације организована је нека врста обуке где су учествовали и студенти који су конкурисали за овај посао, како би се практично обучили да пишу и реализују проектне активности Регионалне координације.

М.М.К.

На Видовдан у Цркви св.Марка у Београду

ОДРЖАН ПОМЕН СТРАДАЛИМА НА КОСМЕТУ

На Видовдан, 28.јуна у Цркви св.Марка одржан је помен страдалницима на Косову и Метохији пре и након бомбардовања од стране НАТО алијансе. Као и ранијих година у 9 сати је одржана литургија, а након тога у 11 часова парастос страдалима.

Сарајево 20.-21.03.2013.година

МЛАДИ И ЉУДСКА ПРАВА

У Регионаној координацији током првих месеци ове године календар активности био је готово пун. Између многих договора, разговора на теме о проблемима породица несталих, одржан је Управни одбор Регионалне координације и састанак представника Иницијативе младих бораца за људска права из Босне и Херцеговине, Србије, Хрватске и Косова и Метохије где се разговарало о годинама нерешаваним проблемима породица киднапованих и несталих људи. Разговарало се о томе којим путем ићи да се проблеми брже и ефикасније решавају.

Дан касније одржан је састанак Регионалне координације где се разговарало о меморијализацији на просторима бивше Југославије где је било киднаповања и убијања људи током и након ратних сукоба.

М.М.К.

Одржан проширен састанак Управног одбора Регионалне координације

У СЕПТЕМБРУ У ДЕРВЕНТИ

По истеку мандата чланови Управног одбора Регионалне координације обављаће функције у техничком мандату, а Скупштина ће се одржати 5.септембра у Дервенти, одлучено је 14.маја на састанку УО РК. Речено је након сумирања резултата рада да сва удружења треба да доставе имена за наредну скупштину.

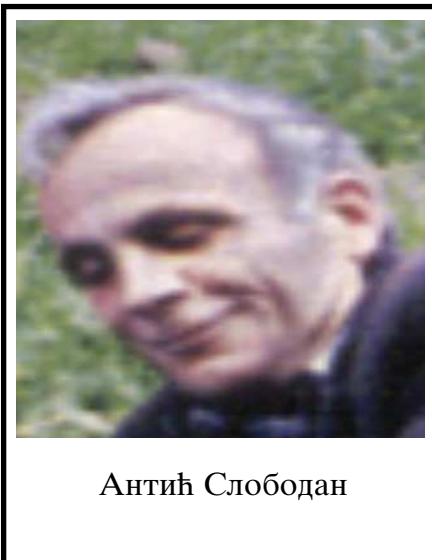
С.М.

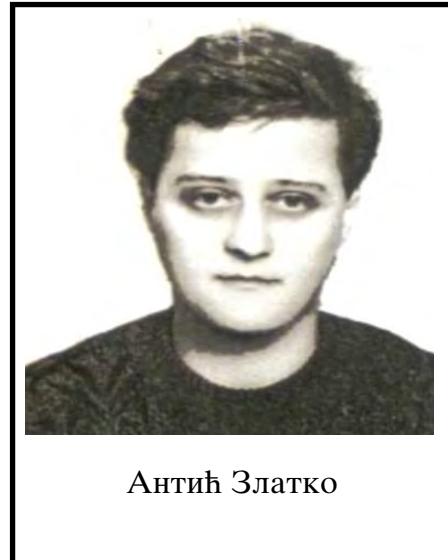
ОНИ СУ ЖРТВЕ ТЕРОРА

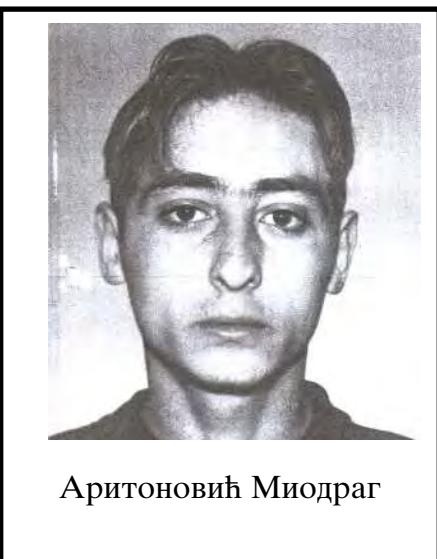
Антић Марија

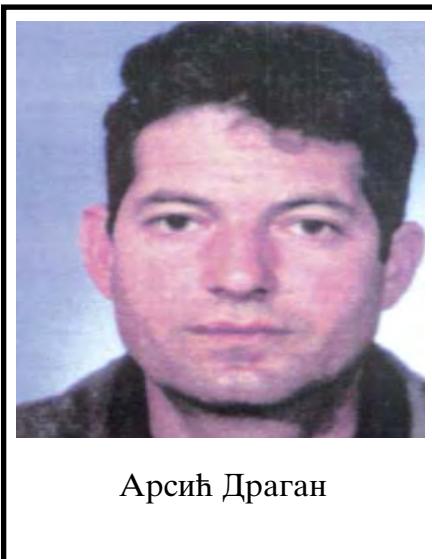
Антић Слободан

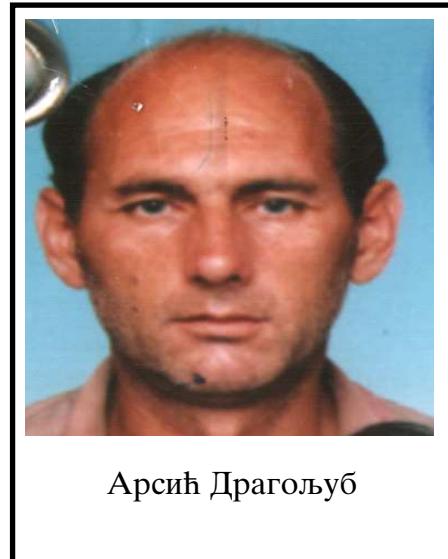
Антић Златко

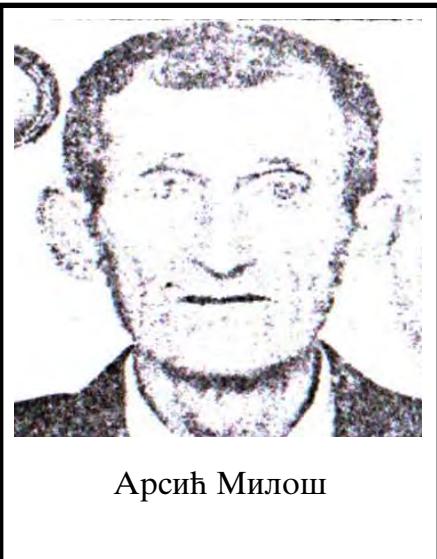
Артоновић Миодраг

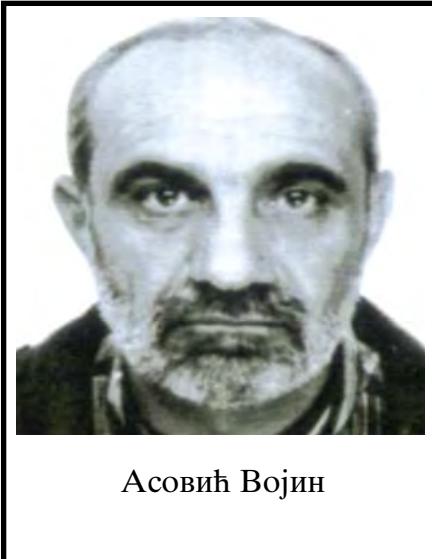
Арсић Драган

Арсић Драгољуб

Арсић Милош

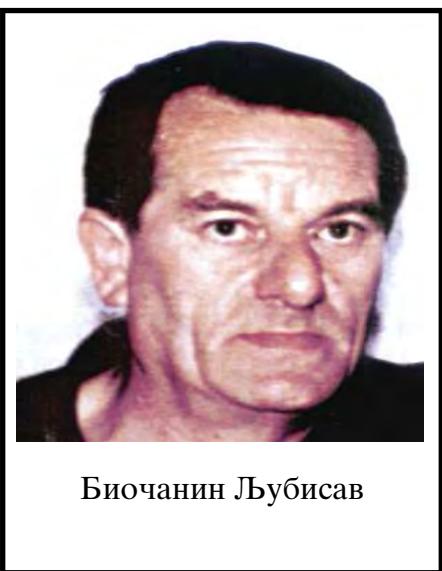

Асовић Војин

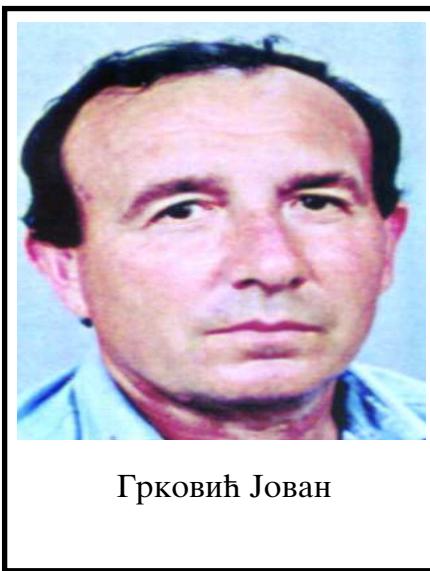

Аврамовић Милорад

ОНИ СУ ЖРТВЕ ТЕРОРА

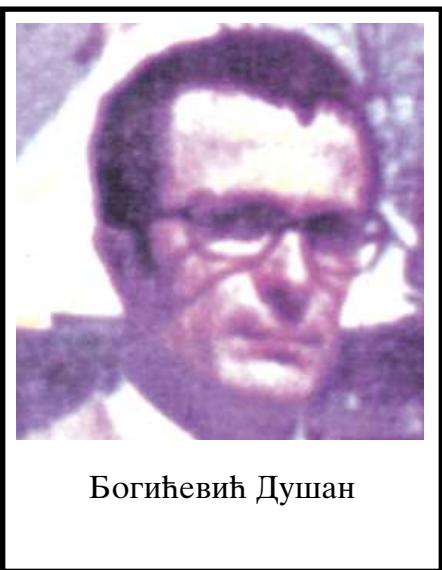
Биочанин Јелисав

Грковић Јован

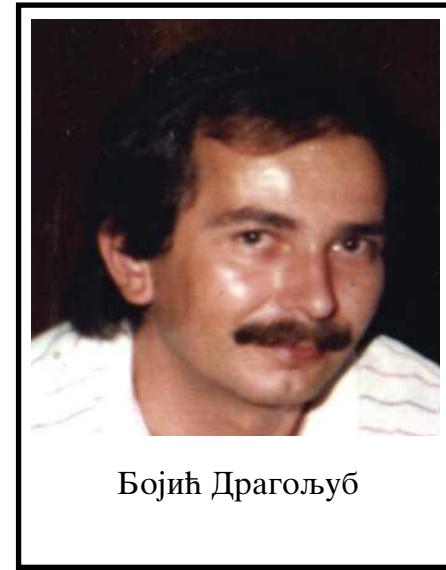
Благојевић Срећко

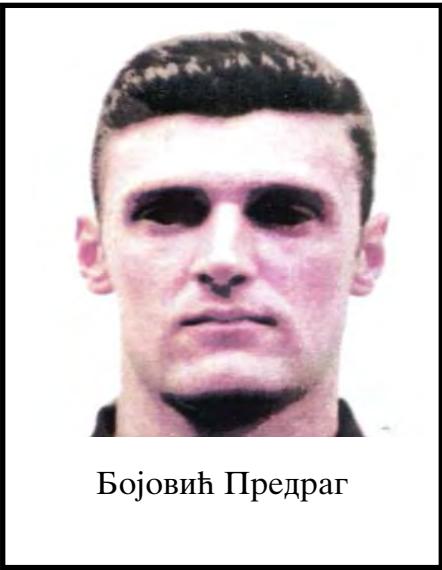
Богићевић Душан

Грковић Светислав

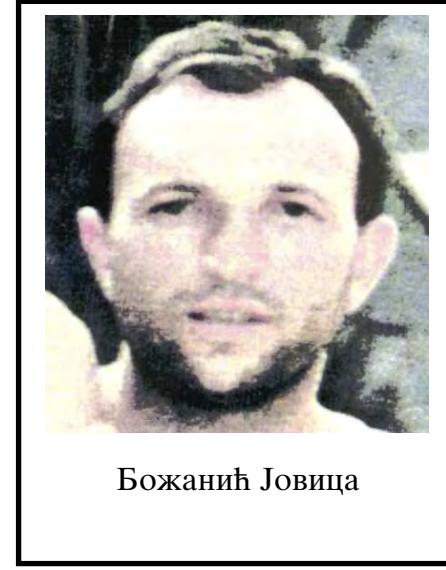
Бојић Драгољуб

Бојовић Предраг

Божанић Божидар

Божанић Јовица

Из Немца проговорило српско срце

По овом роману Емир Кустурица пише сценарио за свој нови филм пишу Вести

Још једна од опорих истинитих прича везаних за трговину органима појавила се у јавности и поново је шокирала. Књижевник Веселин Џелетовић је на основу истините приче написао роман, који ће редитељ Емир Кустурица преточити у филм о трговини органима.

Тема је готово невероватна. Јунак романа је Јохан Вагнер коме је пре-сађено срце. Када је сазнао да га је добио од убијеног Србина ноћима је сањао патње Срба. Заинтересовао се о породици страдалог донора и сазнао јако тужну причу.

Наиме, од целе породице остао је само дечак. Оцу су повадили органе, а мајка се обесила јер није могла да поднесе толику тугу и срамоту

Јохан Вагнер

што су је петорица Албанаца силоvala. После тога су му Албанци убили бабу и деду и он је остао сам, без иког од ближе родбине. Када је то сазнао Јохан Вагнер дошао је на Косово да упозна породицу убијеног Србина.

Узео је малог дечака, усвојио га, одвео у Немачку и прешао у православље- на инсистирање дечаковог јака и уз услов да му се не мења име и презиме, како би као последњи потомак ове породице остао у контакту са њима- навео је књижевник Веселин Џелетовић.

Упоређење жуте куће и Медикуса

Део исте операције

Заменик српског тужиоца за ратне злочине Бруно Векарић 14.02.2013. године, рекао је да су операције у Медикусу повезане са жутом кућом, иако се истрага води одвојено од истраге о наводима киднаповања и вађења органа Србима са Косова. То је део истог тима. Због истраге он није могао детаљније да говори о томе, али да ће исказ сведока под шифром Дарко све појаснити. За њега је тужилац Владимир Вукчевић рекао да је прави рудник доказа.

Бруно Векарић

У селу Крума у Албанији вађени органи заробљеним Србима

РЕПОРТЕРИ У ЗЛОГЛАСНОМ СЕЛУ

У септембру прошле године новинари "Недељника" били су први Срби који су били у злогласној круми, и на срећу живи се вратили. Били су у истраживању догађаја када је деветнаестогодишњем Србину извађено срце, обишли стару кућу коју је до детаља описао заштићени сведок Тужилаштва за ратне злочине.

Крума је иначе од вајкада била на злу гласу- село крвне освете, крвника, друмских разбојника којих је много. Представљајући се као туристи које интересују планинска села и живот у њима снимили су стару школу у којој су вађени органи киднапованим Србима.

Аутобиографско признање

ПРАВО ЛИЦЕ ХАРАДИНАЈА

Дично се злочинима.-Пријашељство из интегреса.-Сведоци нестапајали или убијани

У својој аутобиографској књизи “Прича о рату и слободи”, новопечени писац Рамуш Харадинај ја записао следеће: “Ликвидирао сам српске полицајце, убијао српске цивиле, уклањао непослушне Албанце. Стално смо нападали српске снаге. На сваком месту. Дању и ноћу. Без скривања...” Након ослобођења од стране Хашког трибунала Харадинај је поделио светску јавност тријумфалним повратком на Косово. За Албанце херој, за Србе - злочинац. Процењује се да је под његовом командом за две године ликвидирано више од 300 људи Срба и нелојалних Албанаца, а киднаповано око 400 лица. Лешеви неких људи нађени су у Радоњичком језеру и у сеоским бунарима у Дечанима и околини. Већ 2005. године он схвата да може доћи до хашке истраге против њега па се спријатељио са шефом УНМИК-а Сореном Јесеном Петерсеном који је био задужен између остalog да штити сведоке на Косову. Како их је штитио видели смо. И сам шеф канцеларије

је за форензику и нестале Хозе Пабло Бајарбар окривио је Харадинаја за нестанак сведока и у случају трговине органима. Које год је могао да проговори против Харадинаја и изнесе доказе о

Јасно је да је Харадинај имао савезнике у УНМИК-у који је “играо за албански тим”, скривајући и уништавајући важна документа. Да је све било против Срба говори и подatak да су власти у

гробницама-нестао је. На списку Тужилашва био је 81 сведок, а 34 је дало исказ под заштитним мера- ма. Многи су убијени, а једини који није ликвидиран је Шефћет Кабаши који је пристао па одбио да сведочи, па је осуђен у Хагу.

Београду против Харадинаја поднеле 108 кривичних пријава за тешка кривична дела, али је то као што је пракса показала остало “мртво слово на папиру.”

Н.М.

Критике и самог суда на рад трибунала

СУДСКЕ ОДЛУКЕ КАО ЗИМСКА РАСПРОДАЈА

Стекао се утисак да је приликом одмеравања казни Готовини, Маркачу и Харадинају настапијила “зимска распродадаја” па су ослобађајуће пресуде дељене “на гомилу”

Након ослобађајућих пресуда Анти Готовини, Младену Маркачу и Рамушу Харадинају још увек не престају критике које долазе чак и из самог суда, што је без преседана. Суд је кажу претрпео непоправљиву штету. Француска агенција АФП примећује да у току рада од како је основан, а то је скоро две деценије, Трибунал није осудио ни једног Хрвата, Бошњака или косовског Албанца војног или политичког лидера за злочине над Србима, док су бројни Срби у затвору због својих злочина. Поред уобичајених оптужби да је антисрпски овај, ад хок, трибунал сада оптужују и неке од њихових судија, за пресуде које противурече сваком осећају за правду. Док су како наводи АФП многи очекивали ослобађање Рамуша Харадинаја, бившег косовског премијера, јер су случај пратиле тврђе да Суд није успео да заштити заштићене сведоке (неколицина је убијена, многима је прећено, а већина је из страха од одмазде одбила да сведочи) ослобађање Готовине и Маркача је за све било велико изненађење.

Један новинар који је дugo пратио рад Хашког трибунала је написао да се због ова два случаја ослобађања стиче утисак да је у трибуналу на делу “зимска распродадаја” додавши да је он увек бранио трибунал од оптужби да је то политички суд, али је сада први пут остао без аргумента.

Било је много нездовољства и међу судијама, па је чак и главни хашки тужилац Серж Брамерц предузeo нубичајени корак тако што је издао саопштење у којем изражава разочарење пресудом.

Н.М.

Албанија тражи независну истрагу

САД И КАРЛА НА ТАПЕТУ?

Карла дел Понте бивша главна тужицтвљка Хашкоћ трибунала оштукована од Албаније и Косова да је имала “тенденциозну и илегалну” улогу о суђењу Харадинају

Албанија и Косово су најавили да ће тражити независну истрагу против бивше главне тужитељке Хашког трибунала Карла дел Понте због њене, како су навели “тенденциозне и илегалне улоге” у суђењу које је пред Трибуналом вођено против лидера Ослободилачке војске Косова

Рамушом Харадинајем, јер је поднета оптужница била без довољно доказа.

С друге стране, реаговао је и бивши тужилац Џефри Најс кроз интервју који је дао сарајевском “Дневном авазу” оптужујући је да бивша тужитељка сноси велику одговорност због ослобађања Рамуша Харадинаја и хрватских генерала Анте Готовине и Младена Маркача. Потенцирајући слуčај Рамуша Харадинаја, Џефри Најс је рекао да је цео поступак против вође ОВК “бламажа за целу канцеларију” јер поступак није вођен како треба.

Н.М.

“Шпигл” о ефектима међународне мисије

КОСОВО ИХ СКУПО КОШТА

Цвећа шверц, трговина органима.-Урошевац мека за нарко-дилере

Некадашњи немачки полицајац који је био члан мисије ЕУЛЕКС-а је за “Шпигл” изјавио да је Косово и даље у загрљају организованог криминала и поред великих свота новца које је инвестирала ЕУ у изградњу правосудних институција и успостављања правне државе. Он је провео 10 година на Косову и уверио се да је Урошевац највећи центар трговине наркотицима на Балкану, а да се тамо готово никада не заплени већа количина дроге што јасно показује да је, како је подвукao “Косово у рукама организованог криминала”.

Мисија ЕУЛЕКС-а није успела на Косову, констатује “Шпигл” с тим у вези. Успостављање правне државе на Косову је највећи и најскупљи програм помоћи у историји ЕУ, мисија ЕУЛЕКС-а са око 2500 људи је од 2008. године коштала више од милијарду евра, а према извештају Европског ревизорског суда она није донела успех јер су размере организованог криминала и корупције остале велике, правосуђе је неефикасно и под утицајем политике. Овај полицајац који је инсистирао на анонимности, навео је да тај извештај потврђује његово искуство на Косову, где за деценију колико је тамо био није постигнуто ништа, и да је највише разочаран у полицију, која и поред вишегодишње обуке и опреме која одговара европским стандардима, више је заинтересована за рад на радарским контролама него на сузбијању криминала, јер је то уносније и не захтева кретање. Стекао је утисак да је међу њима корупција веома распрустањена. Сазнао је да када косовски полицајци ухвате некога са украденим аутомобилом, он их подмети и ствар је решена. Такође је схватио да се никако не може стићи до великих криминалаца, јер то спречавају клановске структуре а влада и закон фисова. Јаке су и старе везе бивше ОВК из којих су они регрутовани. Према томе полиција неће водити истрагу против својих бивших команданата, који су се обогатили трговином дроге, органима, људима, проституцијом и где је зид ћутања непробојан. -У стварности ми ни издалека не знамо шта се дешава. С једне стране град Урошевац важи за центар трговине дрогом на Балкану, а опет ту се готово никад не заплени већа количина дроге.. Закључак - Косово се налази у рукама организованог криминала. Треба само побројати бензинске пумпе, мегамаркете где нико не купује. Све то служи за прање новца-нагласио је он. Правосуђе не функционише, јер се све сведе на, не знам, чуо сам, речено ми је. Но нико од одговорних из ЕУЛЕКС-а не јавља Бриселу истину. Шаљу улепшане извештаје, што можда морају да раде да би задржали свој посао у иностраној мисији. Осим тога нико није гадљив на новац, сви од тога имају корист. То неће помоћи Косову, нагласио је полицајац не схватајући да Косову помоћ не треба јер се његови членци најбоље сназаје у криминалу и хаосу. Анализирајући начин ангажовања међународних институција на Косову неминовно се намеће закључак да такво стање ипак некоме одговара и да и “чувари реда и правде” имају и те какве личне користи. Сетимо се велике проневере припадника међународних снага у Електропривреди односно Електранама када је опљачкана милионска сума евра. Ни на дрогу нису имуни, а надамо се да ће се коначно открити ко је све био умешан у трговину органима киднапованих Срба и неалбанаца.

Н.М

DER SPIEGEL

“Печат открива дуго чувану тајну

каџање и покажање

Први пут се десило да један високи официр НАТО призна да је на Косову било вађења органа и свирепих отмица

На Јовањдан 20. januara одох у Шабац да владици Лаврентију честитам Крсну славу. На славском ручку окупило се тридесетак гостију. Све знана и драга лица. Разговор тих и одмерен. Саговорник се без прекидања слуша, а он опет гледа да са што мање речи каже оно што жели. Негде око половине ручка, уз другу чашу вина, придиже се владика ремезијански Андреј и бираним речима обрати се домаћину и гостима. Током здравице он се извини присутним и домаћину што ће нам препричати један догађај који се одиграо у децембру месецу 2012.године.

Прича гласи:

„Његова светост патријарх српски господин Иринеј позвао ме је да будем присутан током пријема који је затражио један високи официр, генерал војске из државе која је чланица НАТО-а. Генерал је два месеца пре тога замолио да га патријарх прими, али не наводећи детаљно разлог посете. На разговор генерал је дошао у пратњи војног изасланника из амбасаде државе чији је држављанин био и још двоје службених лица. Током разговора који је био протоколарне природе и трајао је двадесетак минута, патријарх се поздрави са гостима, а мене замоли да им покажем унутрашњост Патријаршијског двора. Госте поведох до капеле Светог Симеона и кренух да им причам о Житију оца Светог Саве, кад ме генерал извињавајући се прекину и рече осталима из пратње да напусте капеле и ми остандосмо сами. Тад из унутрашњег цепа од одела извади једну малу фотографију, величине као за пасош, и упита ме да ли познајем лице са слике. Пажљиво погледах, видех да је у питању мушкирац, али мени непознат, што и рекох. На то генерал рече: , Због овог человека ме и дању и ноћу мучи савест, и ја сам морао да дођем у Београд да видим патријарха и да изразим кајање због свега што сам урадио. Наиме кад су НАТО снаге ушли по Кумановском споразуму у Приштину, ја сам затекао овог человека који се звао Андрија Томановић и који је радио као лекар у приштинској болници како се пакује и спрема да напусти град. Ја сам га од тога одговорио и рекао да су нам сад лекари најпотребнији и да му чврсту официрску реч да му се ништа неће десити, и да му ја гарантујем безбедност. Он ме је послушао и остао. Сутрадан кад сам дошао у болницу њега није било. Својим официрима обавештајцима сам наредио да га пронађу. После неколико дана потраге добио сам извештај да су Албанци доктора масакрирали, извадили му све унутрашње органе, а остатке тела бацили. Од тад моја мука не престаје јер сам се осећао кривим за његову смрт, што у истину и јесам био, и што сам погазио официрску реч. Имао сам потребу неком да ово испричам и затражим опроштај, ако је опроштај могућ за ово недело које сам учинио. Саслушао сам га без речи, настави владика Андреј причу и очитao му молебан за спас душе. Кад сам га испратио одмах сам отишао до своје канцеларије, сео за компјутер и пронашао да је др Андрија Томановић био један од најчувенијих хирурга на Косову и Метохији, да је рођен у Дубровнику и да је имао шездесет година кад су га зликовци убили. Епископ Андреј је завршио своју причу и заједно са свима нама пожелео многаја љета владици Лаврентију.“

Ручак се наставио у потпуној тишини. Свако од нас је био заокупљен сопственим мислима и утиском који је на њега прича оставила. Полазећи са славе затражио сам од владике Андреја благослов и добио га да његову причу саопштим и читаоцима „Печата“. написао је новинар Драгомир Антонић.

Покажање не брише сећање, а грижа савести се не може избацити извиђењем

“СРПСКОГ ДОКТОРА САМ ДАО ЋАСАПИЖА!”

Франкфуртске вести су 30.јануара објавиле интервју са Верицом Томановић желећи да сазнају њену реакцију на сазнање на заиста неизимеран начин, о страдању њеног супруга Андрије.

Држећи чврсто недељник у рукама, Верица Томановић, председница Удружења киднапованих и несталих са Косова, каже да је цела њена породица од изласка овог броја "Печата" у потпуном шоку.

- За ових 13 година сам куцала на сва могућа врата да бих сазнала шта је са мојим супругом Андријом, а онда смо и ја и моја деца из новина сазнали да је мртав. Не можете ни да наслутите колико се лоше осећамо.

Прогањаће га до краја живота

На наше питање како би се понашала да тај генерал изрази жељу и посети породицу, Верица Томановић је добрих пет минута ћутала.

- Рекла бих му да ће га ово што је учинио прогањати до краја живота и да је остао дужан на шој породици. Не знам да ли бих заправо имала снаге да му видим очи - вели наша саговорница.

- Тог дана, око 13 часова, се чуо са кћерком и од тада му се губи траг. Албанци су га киднаповали из болнице, мада су се око ње налазила чак три прстена обезбеђења војника Кфора - прича Верица Томановић која каже да не зна о ком је то генералу реч, јер јој супруг никада није споменуо његово име, сем што ју је дан пре него што је киднапован утешио речима: "Имам обећање да ће за седам дана све бити у реду."

Верица Томановић је уверена да је име тог генерала релативно лако сазнати зато што је Приштина тада била под контролом британског контингента Кфора, али наглашава да је много више повређује чињеница што је тај официр 13 година ћутао, а сада мисли да ће све поништити божјим опростом.

- Требало је прво да дође код нас, погледа нас у очи и затражи опрост, а тек онда да се обрати нашем патријарху. Казао је да 13 година због тога не може да спава. Господине генерале, и моја породица 13 година не спава и проживљава најгоре могуће

кошмаре. Наши унуци и дан-данас мисле да им је деда жив, па му пишу писма. Реците тој деци да више немају потребе да пишу - прича Томановићева, немоћна да суздржи сузе.

Каже да се одмах обратила Канцеларији за нестале Владе Србије, те да јој је председник Вељко Одаловић обећао да ће учинити све да се овај случај разреши.

- Једино што у овом тренутку желим јесте да људи добре воље кажу где је мој супруг, како бих могла да га напокон сахраним. Не смемо дозволити да човек који је 36 година спасавао животе другима, никада не гледајући које је вере или нације, почива без имени и презимена. Надам се да за себе не тражим пуно. Али, шта ћемо са осталим несталима? Мој супруг је само један од 520 несталих Срба или само један од 1.772 несталих Срба и Албанаца са Космета.

- Хоће ли овај генерал или неки други генерал који је био све и сва на Косову, такође, да се покаже и за њих? Нека нам барем сада кажу где су кости тих људи. Зато би нашој држави Србији ово морала да буде прва тема у разговорима са Приштином. Нека на почетку сваког разговора покажу писмо моје унуке Софије која дозива деду са нацртаним анђелом с крилима - вели Верица Томановић.

Академик Радоје Чоловић

А П Е Л СРПСКОГ ЛЕКАРСКОГ ДРУШТВА

Српско лекарско друштво упутило је апел државним органима Републике Србије, институцијама успостављеним на простору Косова и Метохије, међународним мисијама акредитованим у Београду и Приштини, представницима дипломатског кора, те међународним организацијама за заштиту људских права, – као и свима којима су доступна сазнања која би била од користи – да пруже помоћ и подршку у расветљавању судбине проф. др Андрије Томановића, некадашњег начелника Нируршке клинике приштинске болнице, предавача, потпредсеника Црвеног крста Србије, уваженог члана Међународног удружења хирурга и Српског лекарског друштва, хуманисте и лекара. Проф. Томановић је нестало у Приштини дана 24. јуна 1999. године, у периоду непосредно након повлачења српских снага са Косова и Метохије и у време успостављања контроле над том територијом од стране међународних снага под командом НАТО, и 14 година је протекло без икаквих информација које би водиле расветљавању овог случаја.

Непосредни повод за обраћање Српског лекарског друштва Вама јесу наводи који су се појавили у тексту „Кајање и покајање“ Драгомира Антонића, објављеног у издању недељника „Печат“ од 25. јануара 2013. године, који указују на постојање сведокā – припадникā међународних снага под командом НАТО – који би могли да пруже расветљујуће чињенице у случају нестанка проф. Томановића. Подстицај за обраћање Српског лекарског друштва Вама дала је и породица проф. Томановића која се Друштву обратила за институционално заступање и помоћ у решавању овог случаја – болног за породицу, али и за друштво и за регион којима припадамо.

Најусрдније Вас молимо да учините све што је у оквиру Ваших институционалних моћи и надлежности како би се дошло до информација које ће водити расветљавању судбине проф. др Андрије Томановића, доказаног алtruисте и пожртвованог лекара који је – обавезан етиком свог позива и личном храброшћу – и у ратном времену помоћ издашно пружао пацijентима свих националности. Да је тако потврђује и чињеница да је, иако под претњом опасности, проф. Томановић остао посвећен свом позиву и без адекватне безбедносне заштите наставио да лечи у Приштини – само због тога што је то ту и тада било потребно и што је на то био обавезан лекарском и људском дужношћу.

Оно што сми ми дужни према свим жртвама трагичних сукоба у бившој Југославији јесте то да дамо све што је у нашој моћи да се расветли судбина сваког настрадалог појединца и да пружимо утеху њиховим породицама. Дужни смо, сем тога, и да укажемо на узорне појединце чија су лична храброст, пожртвованост и човекољубље пружили уточиште свакоме коме је оно било потребно, на појединце чије ће биографије бити путоказ који ће будуће генерације одвраћати од провалије међунационалне мржње. И то, између остalog, чини изнимном потребу да се биографија проф. др Андрије Томановића испише и од тренутка његовог нестанка, те да се сазна истина о судбини овог изузетног педагога, стручњака и човека.

Са захвалношћу,

Председника Српског лекарског друштва

Академик Радоје Чоловић

“ИЗВИНИ СРБИЈО”

Под овим насловом некадашњи официр НАТО-а Кристијан Карс има блог у коме о Србији пише онако како је доживео, а не како му је то првобитно представљено

“Зовем се Кристијан Карс и од јануара 2000. године седам месеци сам служио на Косово као официр мировних снага НАТО-а за односе са медијима. Када сам радио за КФОР веровао сам да смо запад, оличење демократије и они који ће народима Балкана показати како треба да живе. Те 2000. године сам био наиван и када погледам на то шта сам писао као портпарол, немам лепа осећања. Многе ствари су биле искривљена слика реалности, а прва ствар која ме је натерала на размишљање десила се 16. фебруара 2001. године. У то време сам био у Приштини где сам чуо да је аутобус код Подујева дигнут у ваздух. Отишао сам на лице места, где сам осетио мирис и видео делове тела 12 људи, међу којима је био и двогодишњи Данило, а које је штитио НАТО, који није успео да спречи терористички напад.

Овим речима је норвешки новинар Кристијан Карс, објаснио зашто је почeo да пише блог “Извини Србијо” о истини у јужној српској покрајини. Како каже, 11 година након окончања његовог мандата суючио се са пострауматским синдромом. Своја искуства осим на блогу “sorry serbia.com” изнео је у више интервјуја.

-Тог 16. фебруара 2001. године сам се заиста запитао да ли ми заиста овде радимо праве ствари и зашто смо уопште ушли у тај рат? Почеко сам да радим на својој колективној свести или нисам осећао личну одговорност. А онда сам у фебруару 2011. године као новинар дошао у Раковицу, у посету избегличком кампу. По повратку кући ми се слошило и схватио сам да је то веома јака пострауматска реакција или да ми бог говори да је време да кажем: “ИЗВИНИ”. Плакао сам данима у свом стану и тако је почeo процес... 24 марта прошле године сам гостовао на РТС и јавно се извинио српском народу као бивши члан НАТО-а јер нисмо заштитили Србе и неалбанце-рекао је Карс, који је потом почeo да пише блог за који је рекао да није о њему већ о Србима који на Косово немају слободу говора и изражавања и где не смеју да користе своје националне симболе и хирилицу.

Н.М.

Откривају се полако или сигурно многе њенице које су дugo скриване кад је Косово у питању

“СРБИ ИМАЈУ ПРАВО ДА БУДУ ЉУТИ!”

Након објављивања текста Кристијана Карса: “Извини Србијо!” који је изазвао велику тајњу новинар “Вести” добио је ексклузивни интервју овог некадашњег официра КФОР-а који преносимо у целосности

Норвешки новинар и писац Кристијан Карс, који је 2000. године био официр КФОР-а, приведен је током видовданског паразоста на Газиместану и осуђен за нарушање јавног реда и мира. Такозвани косовски полицајци су му из торбе извукли, згужвали и бацали мајицу са српском заставом. Он је тражио објашњење због чега су га косовски полицајци привели у бараку. -Можда није било најпаметније то што сам им рекао да су мајмунска држава... Сматрам да имају избор, или ће да поштују људска права и слободу речи, или, ако неће, онда могу да буду и земља мајмуна-каже за „Вести“ Карс, познат по томе што је својевремено јавно затражио опроштај од Срба због зла које су претрпели током и после НАТО бомбардовања 1999.

* Шта се Вама све догодило на Газиместану?

У Грчаници сам имао мајицу са српском заставом јер сам хтео да покажем поштовање према Видовдану. И док смо чекали испред Газиместана, чуо сам да то башније паметно, па сам мајицу скинуо и ставио у торбу, а качет са српском заставом сам ставио у цеп. Нисам хтео да провоцирам. Када сам дошао код полицајца, они су ми отворили торбу, извадили мајицу и без речи је бацали. Рекао сам им да сам међународни новинар и да на то немају право, а један ми је на то одбрусио: Ово је Албанија, није Србија. Одговорио сам: Извините, ово је Србија!

* Шта се на конто тога догодило?

На улазу на Газиместан, хтео сам да се жалим, да разговарам са командантом или портпаролом, да позову Еулекс или Оебс, али они нису дозволили ништа. Моја је грешка што сам био упоран. Полиција КПС-а, Српкиња Г. Г. је рекла „Уведите га!“ Испитивали су ме из обавештајног одељења косовске полиције. Између осталог, рекли су да сам на Косово ушао илегално јер сам дошао преко севера.

* Како сте се „бранили“?

Одговорио сам да није моја грешка што немају царину на северу. Рекао сам им и да ми је жао што има таквих полицајаца КПС-у, да не поштују слободу говора и људска права, на шта су ми одговорили-ако је то тако у Европи, онда нећемо у Европу! Разумем да су Албанци много осетљиви јер су у процесу изградње идентитета-али кажу да су мултиетничко друштво, а сметају им српске заставе. А, на сваком ћошку у Приштини висе косовске и албанске заставе заједно.

* Као војник норвешког КФОР-а били сте на Косову 2000.

Дошао сам из демократске Норвешке да помогнем да се направи демократија и бране људска права. Био сам идеалиста, превише наиван. Када сада читам шта сам написао као официр за информисање, није ми то пријатно искуство. Али, све ћу то написати у књизи „Извини, Србијо“ која излази наредне године. Први осећај колективне кривице осетио сам 16. фебруара 2001. године, када сам видео у Подујеву бомбама уништен аутобус Ниш експреса. Запитао сам се зашто смо ушли у рат, шта смо то урадили Србима. Зато сам и поново дошао да им се лично извним.

* Шта ћете сада урадити?

Платио сам 500 евра казне, и сада окупљам адвокате да тужим косовску полицију. Позивам све који су спремни да се боре за људска права да ми се пријуже. На Газиместану косовска полиција је била та која је провоцирала. Не кажем да треба судити сваком полицајцу. Има и поштених људи. Неки су ми незванично рекли да нису добро поступали.

* Због чега је вама важно да истерате истину о Србима на Косову?

Био сам део НАТО-а на Космету. Неки ми кажу да је касно за кајање, али Срби имају право да буду љути. Не могу да их натерам да прихвate моје извиђање. Могу само да тражим опроштај. У мојој земљи не знају доволно шта се дешава у Србији. Наш садашњи министар одбране каже да Рамбује није био довољан разлог за рат. У нашем парламенту има 169 посланика. Када издам књигу, лично ћу сваком од њих дати по примерак. Замолићу их да добро размисле када буду следећи пут одлучивали да Норвешка иде у рат.

Цонатан Рател:

Доказана трговина органима у „Медикусу”

Тужилац у завршној речи предочио претпоставку између бившег директора болнице Дервишија и доктора Јусуфа Сонмеза, осумњиченог за 240 нелегалних трансплантирања

Тужилац Еулекса Цонатан Рател изнео је у завршној речи у случају „Медикус” доказе о међународној мрежи трговине органима рекавши да нема сумње да су се нелегалне трансплантације обављале у тој клиници. Рател је, како преноси „Балкан инсајт”, предочио доказе суду хронолошким редом приказујући форензичке и графолошке извештаје на екрану.

Електронска комуникација између бившег директора клинике „Медикус” Љутфија Дервишија и турског доктора Јусуфа Сонмеза сведочи о плановима да се обави пресађивање бубрега на клиници. Та преписка, како је рекао Рател, показује да су Сонмез и Дервиши планирали да изведу трансплантације органа чак и пре него што је Сонмез дошао на Косово.

„Поштовани Јусуфе, са болницом је све у реду и можемо да добијемо лиценцу без проблема, само чекамо да је министар здравља потпише”, писао је Дервиши Сонмезу 28. априла 2008. године.

Сонмез му је одговорио да жели да започне и пресађивање јетре. Клиника „Медикус” је имала дозволу за кардиолошке операције и услуге, али не и за уролошке интервенције.

Рател је навео и једну ранију изјаву Љутфија Дервишија да су пациенти плаћали 8.000 евра за операције, као и да 2010. он није негирао да се трансплантација органа обављала по истој цени.

На суђењу је сведочило 80 сведока од којих 21 преко видео-линка. Читав случај се заснива на

тврђњама да су сиромашни донатори из Турске, Молдавије, Казахстана и Русије, као и богати пациенти, довођени на клинику „Медикус” где су им нелегално пресађивани бубрези. Према оптужби, на овој клиници је обављено 30 нелегалних трансплантација. Донатори су наводно намамљивани на Косово са лажним обећањем да ће им бити исплаћено по 15.000 евра за бубрег.

Тужилац Цонатан Рател навео је у оптужници да су осумњичени вадили бубреже жртвама, међу којима је било и Руса и Турака, пошто су их привукли финансијским понудама. Сумња

Тужилац Еулекса Цонатан Рател

се да су примаоци органа плаћали за ту услугу и до 100.000 америчких долара.

Седморица оптужених, укључујући Дервишија и његовог сина, одговара због трговине људским органима, организовани криминал и незаконите медицинске активности. Двојици странаца Сонмезу и Моши Харелу суди се у одсуству и оба су на црвеној Интерполовој потерници.

Рател се у завршној речи осврнуо и на Сонмезово бекство из Истанбула и Јужне Африке, рекавши да је овај доктор само променио место и да се трансплантацијама бави било где у свету. Сумња се да је он обавио око 240 нелегалних операција.

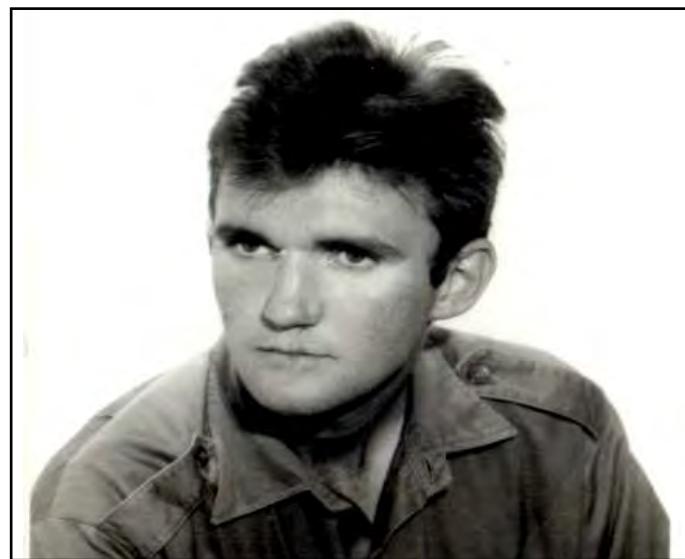
Четрнаест година трагања за војним резервистом Ивицом Јовановић

СВАКИ ДАН ПОЧИЊЕ СТРЕПЊОМ

Две различите верзије о страдању сина Марице и Слободана изазвала је огорчење понашањем људи из тадашње Војске Југославије

Безмalo четрнаест година траје потрага за несталим Панчевцем Ивицом Јовановићем, резервистом и радником Аутотранспортног предузећа у том граду. Недавно је преминуо његов отац Слободан, не дочекавши да сазна стварни след догађаја његовог нестанка, уместо штурог саопштења добијеног од тадашње Војске Југославије. -Да нам је речено да је наш син погинуо у нападу припадника Ослободилачке војске Косова на војну колону 1999. године и да због читавог сплета околности није било могућности да се његово тело извуче из обруча, прихватили бисмо то као реалност, као неминовну последицу рата и помирили би се са злом судбином да смо изгубили јединог сина. Међутим, након читавог низа различитих верзија о начину његовог страдања дошли су нове, а што је најгоре, дошли су од званичних војних власти. Ми смо се нашли у некој врсти кошмара да нисмо могли да разлучимо шта је реално, а шта не, а да сазнамо најбитније - шта је с њим?-рекла нам је мајка Марица Јовановић, а то је и за живота причао отац Слободан.- Ми смо с правом огорчени-рекли су нам својевремено у једном од небројаних сусрета и разговора-јер два обавештења која смо као одговоре добили, демантују једно друго. Ни дан данас не знамо шта да мислимо, шта да радимо и како да се понашамо у несрећи која нас је задесила. Ми са ове времененске дистанце, за разлику од оних првих година од нестанка, тражимо његово тело, и свесни смо шта се десило нашем Ивици. Наша кћерка и нас двоје нисмо пропуштали ни један протестни скуп породица киднапованих и несталих на Косову, ишли у све надлежне институције, али труд нам није дао резултате. Љути смо што нашег Ивице, кога су другови звали Ђовани (због презимена Јовановић) није заобишла ни једна војна вежба, мобилизација или слична активност. Он и Мирко Белић су се увек редовно одазивали на позиве, за разлику од неколицине познаника који су вешто избегавали позиве, тако да их после нису ни звали на вежбе. Последњи позив Ивица је добио на први рођендан његове кћерке. И тада се одазвао. Након пар дана пребачен је на Косово да извлачи технику која је оштећена у сукобима. Током интензивног трагања за истином јер је од почетка сумњала у достављена ображложења, породица Ивице Јовановић возача у АТП "Панчево", сазнала је да је он у Сувој Реци управљао камионом који је вукао оштећену технику. С њим је био и резервни возач Ђура Корнов. Други камион је возио Драгиша Рашовић. Упали су у заседу

када су заустављени барикадом. Припадници ОВК су пущали и ранили Ђуру Корнова који је позвао ивицу да беже. Он је одбио и рекао Ђури да се спашава. Од тада се о Ивици и Драгиши не зна ништа сем да се воде као нестали.-То што се њима десило била је недовољна организованост или је завладала међу њима паника. Ми никада нисмо сазнали да ли је Ивица рањен и ако јесте зашто га нису спашавали другови. Трпимо неизмерну бол због низвесности, а то што отежава нашу несрећу је однос државе према породицама кид-

напованих и несталих-какже Марица Јовановић. У случају нашег Ивице, наставља она причу о његовом страдању, добили смо два обавештења где нам у једном са жаљењем саопштавају да је наш син погинуо, да је његово тело остало на терену. У другом пише да је он заправо нестало лице у ратним сукобима. У који документ да верујемо? Држава за коју је живот дао прецртала га је као да није постојао. Своју су обавезу "отаљали" са та два обавештења, па шта буде. Они су се оградили од одговорности. И његова радна организација га је избрисала јер се "у законском року није јавио на посао". Колеге су његову супругу и дете материјално помагале јер тада она није радила. За њу у АТП-у није било места нити новчане помоћи. Наша прича је испричана небројано много пута. Четрнаеста је година како смо куцали на сва могућа врата не би ли сазнали шта је са нашим сином, али за нас помоћи нема. Кад останем сама најрађе бих гласно закукала. Препуна ми је душа бола. Ова неизвесност је неиздржива. Дубоко патим, а помоћи ниодкуд-тугује мајка Марица. На сахрани свога супруга Слободана, Марица га је испраћала Ивици. Свесна је шта се с њим десило. Преостало је да чека да је из Комисије за несталу лица позову да преузме тело. То ишчекивање је готово неподношљиво. Слободан Јовановић, отац храброг Панчевца Ивице за чије страдање на жалост многи наши суграђани никада нису чули, није издржао. Отишао је у неки мирнији и праведнији свет.

М.Комаревић

У Ђаковици током 1999. године

ОТИМАЛИ И БОЛЕСНЕ

Син познатог ђаковичког лекара Аце Антонијевића, Зоран (32) био је болестан и био под сталним лекарским надзором. Живео је са родитељима, и често би са њима шетао. Тог 23.јуна 1999.године изашао је поподне, али су га на улазу сачекали припадници ОВК. Од тада му се губи сваки траг. Његови родитељи су упозорили да је он имао тумор на мозгу и да не може да функционише без лекова. Дан након што су отели Зорана поново долазе припадници ОВК и издају наредбу да Антонијевићи напусте град или ће у супротном бити убијени. Отишли су до седишта КФОР-а и они су их пребацили у Пећку патријаршију. Сутрадан су избегли у Црну Гору. Тело Зорана Антонијевића предато је породици 2007.године. Сахрањен је 23.новембра 2007.године у Београду.

Н.М.

У Белом Пољу код Пећи
1999.године

НИ ТРАГА ОД ШУМАРА

*Остапао да чува кућу и имање
и нестапао*

На мети отмичара 20.06.1999.године нашао се и локални шумар из Белог Поља код Пећи Милош Ђирковић(30). Због изузетно лошег безбедносног стања у пећком округу људи су масовно склањали породице код родбине у Србији и Црној Гори, а остајали су мањом старији људи и по који млађи мушкарац да чува имовину. Та помисао да то могу учинити била је бесmisлена јер су многи убијени на кућном прагу, или су киднаповани и одведени у логоре.

Три дана пре његове отмице, породица Ђирковић је избегла из села, а он је не размишљајући је ли вреднија имовина или живот остало да чува кућу и овала свој посао шумара. Код куће су га задњи пут виделе комшије. Не знају шта се с њим десило, али предпостављају да су и њега као и многе Србе и Муслимане до тада одвели у неки од њихових логора.

М.М.К.

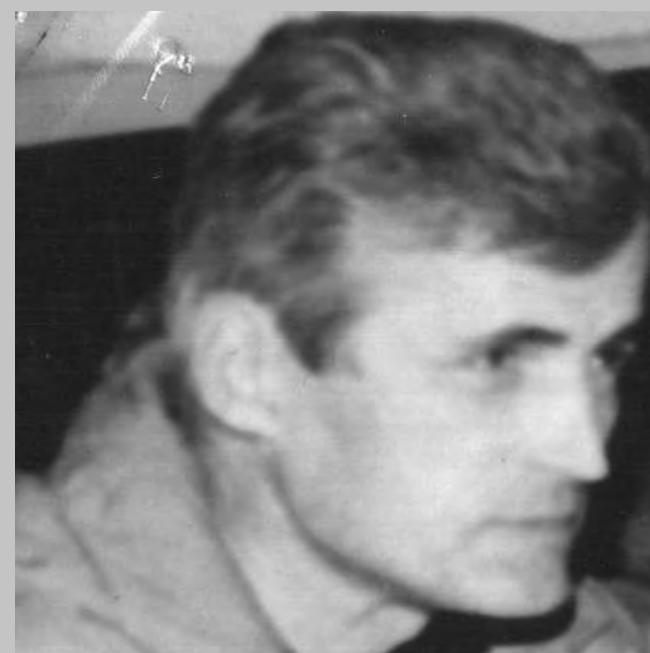
Цема Зуља на превару одведен у штаб ОВК

ИНФОРМАТИВНИ РАЗГОВОР?

Припадника српске полиције бивши комшија одвео из куће по изговором да обавља рутинску контролу

Био је 14.07.1999.године и Цемо Зуља(43) припадник српске полиције се налазио у своме стану у улици Војводе Степе у Гњилану заједно са супругом и ћерком. У неко доба на вратима се појавио његов бивши колега који је преобукао униформу и постао припадник ОВК. Цемов некадашњи комшија нам је рекао да је пре него што је напустио Гњилане и отишао у Нови Пазар, гледао иза завесе свог стана како је са тим припадником ОВК дошла група униформисаних људи који су стајали по страни и чекали. - Од супруге и ћерке смо сазнали да му је тај Албанац рекао да обавља рутинску контролу, па је ето дошао и код Зуље да оду заједно на краћи информативни разговор. Пошао је са њима не слутећи ништа лоше . Није се вратио. Сигурно је био затворен у неком логору. Ја сам отишао, а шта је са Цемовом породицом нисам успео да сазнам - рекао је Зуљин бивши комшија Муслиман.

Након три и по године посмртни остаци Цема Зуље пронађени су у масовној гробници на Драгодану, брду изнад Приштине, а сахрањен је 24.октобра 2003.године у Призрену.

Приштинац Кемаль Ислами насиљно одведен

СТРАДАО ЗБОГ ДРУГИХ

Вероватно су Албанци Кемаља одвели, рачунајући да је и он као и поједини Роми учествовао у крађама из њихових кућа, што није било тачно

Дуго су чланови породице Ислами из Приштине са станом у улици Аце Мрдаковића 55/а, размишљали ко би и зашто могао да отме њиховог Кемаља који је у време насиљног одвођења имао само 32 године и није био никада конфликтна личност. Размишљали су да ли се икада некоме замерио или учинио нажао и нису могли да се сете. Отет је 20.06.1999. године пар дана пре доласка КФОР-а. А онда су упоређујући неке случајеве њихових супародника Рома схватили да је он жртва неке освете Албанаца који су масовно убијали и пртеривали Роме правдајући то пљачком и паљењем њихових кућа. Кемаљ то сигурно није радио, али је уз остале страдао и он.

А.М.

Страдао Пећанац Милутин Карадžић

ПОШАО ЈЕ ДО МАЈКЕ И НЕСТАО

Годово све српске Ђорђије напуштали су Пећ након повлачења српских снага са Косметом, јер су се дешавали стравични напади на неалбанце од стране припадника ОВК.

Милутин Карадžић(51) је наговорио своје укућане да оду ван града у ужу Србију, а он је остао да чува стан. Ни његова мајка Милица није желела да напусти своју кућу, па је он свакодневно обилазио снабдевајући је храном. Тако је и тог 21.06.1999. године било, али Милутин није устпео да уђе у двориште своје мајке јер су га пресрели припадници ОВК и одвели у непознатом правцу. Сам чин отмице мајка Милица није видела, већ јој је комшија Горанац рекао шта се десило са њеним сином. Готово шест година трајала је потрага за њиме, а онда 2005. године породица је сазнала оно чега се бојала све време. Сахрањен је 8.12.2005. године у Сутомору.

А.М.

У јулу 1999. године у Ђаковици страдао брачни пар Петровић

ОТЕТИ У ТРИ УЈУТРО

То што је био пензионисани полицајац али и судија поротник у Општинском суду у Ђаковици за Мићу Петровића(61) представљало је велику опасност од напада припадника ОВК. А ако се има у виду да су му у кући пронашли оружје(за које је имао уредну дозволу) то никако није слутило на добро. Муке и страхови почели су 25.06.1999. године када су у стан Миће и Радмиле(56) Петровић који су становали у улици Милоша Обилића блок број 3 упали припадници ОВК у цивилу да би извршили претрес због поседовања оружја. Одузели су га и отишли. Петровићи су након тога мислили да ће их након тога оставити на миру, што се наравно није десило. Након 16 дана, тачније 11.07. упадају у њихов стан у три сата ујутро припадници ОВК и одводе их до кола са којима су дошли. Од тада се о њима губи сваки траг. Њихова комшиница, која је била сведок првог упада у стан и која је видела нападаче, каже да није видела никога, али да је чула буку око три сата и није смела да се појављује из страха да и њој не нанесу неко зло.

М.М.К.

1999.године нестали Војислав и Божана Јовановић из Дреновца код Клине

СИН И МАЈКА НЕСТАЛИ, КУЋА СПАЉЕНА

Дреновац, село код Клине било је готово свакодневно мета албанских екстремиста током 1998.-99. године. Повлачењем српске војске и полиције са територије Космета, српско становништво је остало без заштите и тада се десио највећи број отмица и убиства Срба и уништавања и пљачкања њихове имовине.

На мети екстремиста 17.06. 1999. године нашли су се син и

мајка Војислав(55) и Божана(80) Јовановић из Дреновца. Нестали су из своје куће. Вероватно су ноћу насиљно одведени, а након недељу дана је кућа спаљена. Влада Јовановић, брат и син несталих Дреновчана је рекао да је он дошао да их обиђе, али је нашао само Војин шешир у дворишту. Поново је дошао у село кроз недељу дана и видео запаљену кућу.

Н.М.

У Пећи током бомбардовања 1999. године

Пећ

ОТЕТ ЛЕКАР

Гинеколог Ђорђе Тошковић отет и убијен у Пећи, а сахрањен је четири године касније у Београду

Безмало ће се навршити четрнаест година од како је страдао гинеколог у пензији др Ђорђе Тошковић. Живео је у насељу Карагач у Пећи у улици Иве Лоле Рабара 46, да би се током бомбардовања из безбедносних разлога преселио у центар града, рачунајући да тамо бомбе неће падати. Током свих дана бомбардовања дешавало се свашта, а у смутним временима крадљивци виде своју шансу да лако дођу до плена. Знао је то доктор Тошковић па је пошао да обиђе своју кућу, рачунајући да ће се брзо вратити у стан својих рођака који су напустили град, а у коме је он у то време живео.

С обзиром да се није вратио у предвиђено време његова кћерка је алармировала нестанак свога оца и дала се у потрагу за њим. Био је то 20.јуни 1999. године. Сазнала је да су га неки познаници видели на релацији између његове куће на Карагачу и хотела "Метохија" и да о томе шта се с њим даље дешавало не знају ништа. Комшије из зграде где је привремено боравио су виделе групу Албанаца која је дошла до врата, лупали и касније се распитивали за њега упућујући му веома опасне претње. Нестанак тада седамдесетпетогодишњег гинеколога потресла је све људе који су га познавали. Након тога у људе су увукao страх и завладала дилема треба ли отићи из града и сачувати живу главу, или остати како би се заштитила годинама тешко стицана имовина. Они који су се одлучили за ову другу опцију страдали су јер су убијени или су насиљно одведени из својих кућа и станова. Судбина несталог Ђорђа Тошковића разрешена је када је пронађено његово тело које је обележено шифром гробнице ФСЦ01/001БП. Сахрањен је 23.маја 2003.године у Београду.

М.М.К.

Још увек је непозната судбина Миленка Кабаша из Ђаковице

РАНИЛИ ГА И ОТЕЛИ

Пуцањ у ходнику здравље узнемирио станаре који су примили прозорима и видели да припадници ОВК одводе рањеног Миленка

Ни након готово четранест година од отмице Ђаковчанина Миленка Кабаша нема помака у потрази за њим. Његова судбина је и даље непозната, а време је учинило да се све мање верује да има наде у његов повратак. Трагедија породице Кабаш почела је 16.јула 1999.године када је Миленко дошао у стан своје сестре у насељу Нови блок у Ђаковици, који се налазио на петом спрату. Недуго затим зачула се бука са првог спрата у који су ушли Албанци у цивилу и почели претрес наводно тражећи оружје. Миркова сестра је стрчала доле да помогне комшијама јер је знала албански с обзиром да она и Мирко потичу из мешовитог

српско-албанског брака. Албанци су отишли а она је остала код комшија. У једном тренутку чула је буку која је допирала са њеног спрата. Отрчала је горе, врата су била широм отворени, а Миленка није било. Након једног пуцња са приземља, погледала је кроз прозор и видела тројицу припадника ОВК у маскирним униформама како одводе рањеног Миленка. Један од униформисаних био је Фатон, кога је она познавала. Пријавила је случај рањавања и отмице свог брата КФОР-у али ни тада, а ни свих ових година није сазнала шта се са њим даље дешавало. Но ту њене муке нису окончане. Већ 13.јула припадници ОВК су се поново вратили у њихову зграду, овога пута питајући где је она “шкија” са петог спрата, не знајући да је то она. На албанском им је рекла да је она отишла у суседну зграду непосредно пре њиховог доласка. Сакрила се код комшија Албанаца а једна Албанка је дошла након позива и одвела је у други део града. Уграбила је прву прилику и отпутовала у Србију. Упорно је трагала за својим братом, али ју је смрт предухитрила и остала је без одговора на који је чекала скоро 14 година.

М.М.К.

И поред гаранција да је безбедан Петар Лазовић нестао из Пећи 1999.године

“НЕ ИДИ, СИГУРАН СИ!”

Комшија Албанац Ферди, убеђивао Лазовића да није било поштреbe да његова породица најушића кућу

-Нема потребе да идеш нигде. Није требало ни твоја породица да напушта Пећ - говорио је комшија Ферди, припадник ОВК Петру Лазовићу(58) пензионеру из града на Бистрици. Ту поруку Петар је пренео сину Југославу, када га је звао из Патријаршије где су се склонили пре него што су избегли у Србију. Било је то 27.јуна 1999.године. Његова супруга и кћи град су напустиле две недеље раније. Био је то последњи разговор Петра и његова два сина. Од тада нису успели да успоставе било какав контакт. Петар је нестао. Син Петра Лазовића дошао је са свештеницима у град, разговарао са његовим комшијама Албанцима, али они нису могли да му дају било какав одговор где би могао бити. Казали су му једино да га нису виђали, али да су мислили да се и он склонио у Пећку патријаршију. Након два месеца кућа Лазовића у Пећи, у Гимназијској улици бр.29, више није постојала. Спалили су је, као и многе друге српске домове на место којих су по рашчишћавању, посјејали траву и направили зелену површину. Од тих кућа ни трага није остало, као да никада нису постојале. Још тада се све радило смишљено, да се онемогући Србима да се икада врате у тај град.

М.М.К.

Страдање војника

ДВЕ ВЕРЗИЈЕ ЈЕДНЕ ТРАГЕДИЈЕ

Оцу војника Мирка Бијелића прво речено да је сахрањен, а после тоћа да је идентификована његова одећа и плочица

У току акције извлачења оштећене ратне технике која је из Призрена превожена за Лесковац, код Суве Реке је страдао војник Мирко Бијелић(20) из Бачке Паланке. Колону су ненадано пресрели припадници ОВК. Систем заустављања вучних возила одвијао се по устаљеном моделу. Поставе се барикаде, возила стану и тада следи напад на војнике. Мада је тај крај Космета био познат као врло ризичан за кретање и цивилних возила, одлучено је да се туда иде, мада су напади били готово уобичајени. И тог 13.06.1999. године нападнута је колона. Након неког времена старешна Јанко Поповић обавештава породицу Бијелић да су војници заробљени а потом убијени. Рекао је оцу Мирка Бијелића да су сви сахрањени на призренском гробљу 29.јуна. Породица је инсистирала да се изврши ексхумација и да они тело преузму и сахране у своме граду. Тада добијају обавештење од надлежних у Војсци Југославије, да заправо они нису нашли тела убијених војника него је идентификација и сахрана обављена на основу пронађених војних чизама и војне идентификационе плочице. Овакав однос према страдалим војницима шокирао је породице које су огорчене крајњом неодговорношћу и безосећајности према родитељима страдале деце

М.М.К.

Отмице у Ђаковици 1999.године

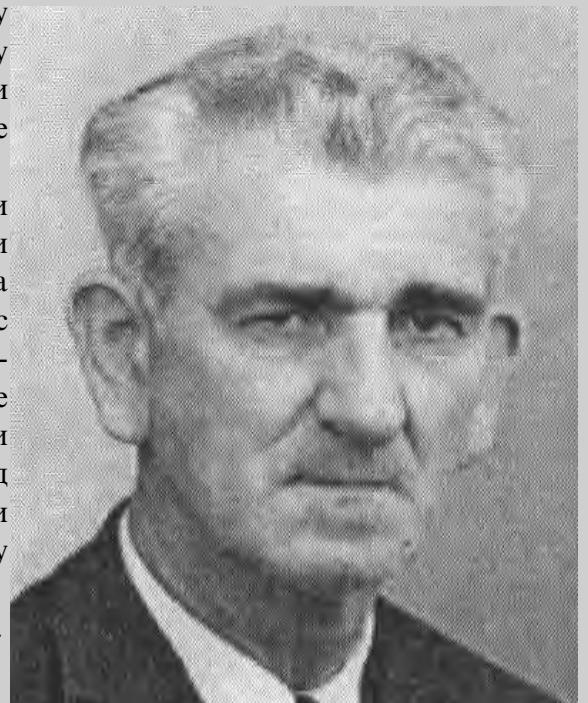
СТРАДАО БРАЧНИ ПАР ЛАЗАРЕВИЋ

Тело Јована Лазаревића пронађено 2003.године и сахрањено у Лазаревцу

Брачни пар Јован(89) и Љубица(75) Лазаревић живео је у Ђаковици и имао пуно пријатеља невезано за националну припадност. Били су угледни људи и комшије и пријатељи су их поштовали. Јован је рођен у Скадру али Ђаковицу је изузетно волео.

Када су их припадници ОВК одвели из стана у ноћи половином јула 1999.године многи су осетили страх и били изненађени да је њих неко напао јер с обзиром на године нити су могли некоме да сметају, нити су било с ким имали било какву лошу реч. Нико није имао информацију где би могли бити, али су се преостале комшије искрено бринуле за њих јер су били старији људи, који би сваку неудобност или присилу тешко поднели. У једној од гробница у Подујеву под бројем ЗУ34/001БП пронађени су посмртни остаци Јована Лазаревића. Сахрањен је у Младеновцу 18.септембра 2003.године.

М.М.К.

Страдалници фамилије Плавци из Вучитрна

ТРАГЕДИЈА ЧЕТВОРО РОМА

Никоме није јасно који је разлог оймица Рифат, Алија, Сахаре и Авдулаха Плавција

Те 1999. године у једном дану су отета три члана фамилије Плавци из Вучитрна. Ова ромска фамилија била је у граду позната као веома поштена, били су вредни и имали своје послове и тако издржавали своје породице. 21.јуна те године прво је страдао Рифат(49) који се вратио у град, након што је 12.јуна избегао у Србију.

Дошао је да обиђе кућу и месарску радњу у којој је радио. Но само што је стигао, предвече из куће су га одвели припадници ОВК. Други страдалник породице Плавци био је Алија(36) кога су заједно са мајком Сахаром(64) отели из куће припадници ОВК.

Један њихов рођак је касније причао да је док је истраживао где су, сазнао да је Али одведен у штаб ОВК који се налазио у кући Хасана Бегешија, а да је његова мајка дошла да га тражи. Испред те куће су је два стражара претукла и увела унутра и он је више није видео као ни Алија. Када истог дана отет и власник ресторана Ав-

дулах Плавци(68) родбина је почела да живи у страху, и да се пита ко је следећи. Братанац Авдулаха Плавција чуо је његове јауке из штале иза куће у коју су га одвели отмичари. - Нисмо смели да изађемо из страха, да и нас не покупе. Желели смо да му помогнемо, али у кући су биле жене и деца, бојали смо се за њихове животе. И Авдулаха су одвели истог дана 21.јуна те несрећне 1999. године - рекао је он. Тело Авдулаха Плавција сахрањено је 9.маја 2008.године у Косовској Митровици. Али и Сахара сахрањени су у Новом Саду годину дана раније - 2007.године. М.М.К.

Нестанак два пријатеља 2000.године

ВИЂЕНИ НА ПУТУ

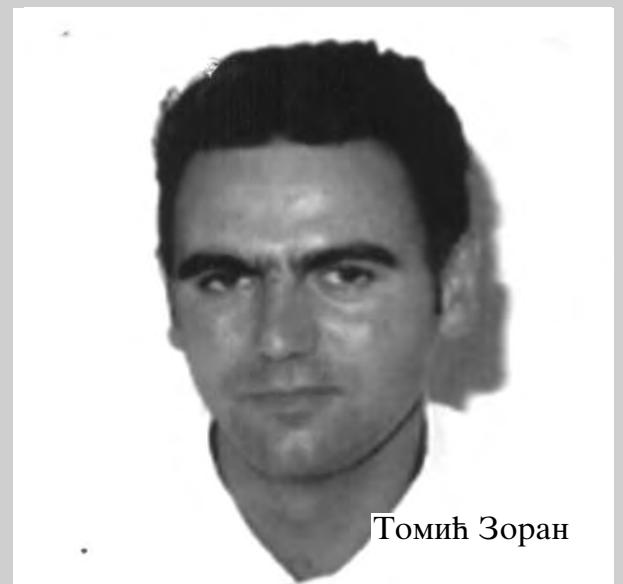
Дошли да куће нафћу на бензијској пумпи “Исмаил-Петрол” и нестали.- Нађена њихова тела посли четири године

Август 2000.године. Несташица горива приморала је Зорана Томића(30) из села Лапердинце и Горана Станковића(19) из Доморовца у општини Косовска Каменица да се упунте ка бензијској пумпи “Исмаил-Петрол” код села Огошта и тамо купе нафту. Дошли су трактором 12.августа и то је био дан када су последњи пут виђени. Њихове породице су одмах по сазнању да су нестали пријавили КФОР-у тај случај међутим никаквог помака у њиховом проналажењу није било. Након четири године потраге породицама Зорана Томића и Горана Станковића предати су њихови посмртни остаци 2004.године.

Н.М.

Станковић Горан

Томић Зоран

Страдање Разе Крехић из Суве Реке

ДЕСИДО СЕ ОНО НАЈГОРЕ

Две Српкиње са којима је била у стану прве отмице припадник ОВК је цинично обавестио да су је заклали

Раза Крехић(54) из Суве Реке сакрила се са две Српкиње од 59 и 75 година у један комшијски албански стан како би се склониле од прогонитеља који су упадали у српске станове, пљачкали их а људима претили да напусте Космет или их одводили у казamate. Биле су ту пар дана све док 17.јуна 1999.године нису стигли припадници ОВК, одвели Разу, а

њима припредили да одмах напусте Космет, или ће их обе у супротном убити. Када су поново дошли, испретурали су цео стан, наводно тражећи оружје. Српкиње су спровели у просторије бивше полицијске станице, испитивали где су им синови, да ли неко у Сувој Реци неко из Србије ради за службу државне безбедности. Уз испитивање следиле су и батине,

чупање за косу, стављање цеви од пиштолја у уста и претње да ће баш тог тренутка бити убијене. После вишечасовног малтретирања пуштене су на слободу уз претњу да из тих стопа напусте Космет. Командант ОВК Сабит Гаши им је написао пропусницу да оду из града. То су и учиниле. Сазнале су да је Раза Крехић заклана, што их је дубоко погодило. М.М.К.

Радници АТП-”Полет-Урошевац” 1999.године отети након повратка из Крушевца

ОДВЕЗЛИ ВОЈНИКЕ ПА НЕСТАЛИ

По повратку у Качанику сачекани возач и кондуктор и отешти огњиште припадника ОВК.-Предата тела городицама након четири године

Возач АТП”Полет-Урошевац” Ратко Ђорђевић(41) нестао је након повратка из Крушевца где је превозио припаднике

Војске Југославије. Вероватно је то неко од припадника ОВК видео, али нису смели да предузимају било какве мере јер је аутобус био пун наоружаних војника. При повратку су сачекали Ратка и кондуктера Љубишу Добросављевића код Качаника и од тада им се губи сваки траг. Неки од познаника су их видели на тој релацији, подигли руку у знак

Ратко Ђорђевић

поздрава, а они су им одпоздравили сиреном. То је био задњи пут да су виђени.

Након четири године у мају 2004.године њихова тела су пронађена на Драгодану код Приштине у масовној гробници. Обојица су сахрањени у Штрпцу.

Љубиша Добросављевић

У јуну 1999.године у Приштини убијани и отимани Роми

ИСМАИЉ ИЗВЕДЕН ИЗ КУЋЕ

У по бела дана у кућу тридесетдвогодишњег Исмаиља Кемаильја упали су, породици непознати људи 20.јуна 1999.године. Утремили су се на Исмаиља и почели да га малтретирају испитујући га шта је и с ким радио током бомбардовања. Улица Аце Маровића у Приштини имала је национално мешовито становништво. Није била дуга, па и број кућа није био велики. Сви су се знали и углавном до рата добро комуницирали и испомагали се кад би коме шта затребало. Упад у кућу 55/a мало је њих видело, а и они који су били сведоци одвођења Исмаиља, махом Албанци староседеоци нису смели, или нису хтели да причају о томе.

Т.Л.

НЕСТАЛИ ДОНЧИЋИ

У некада мирном селу Бич живели су Илија(36) и Милена(65) Дончић. Када је настало за Србе најтужнији период, доласком међународних мировних снага које су у прво време занемаривали

нападе албанских екстремиста јер су, како су отворено говорили дошли да штите угрожене Албанце, Срби су сваки дан

отпочињали питањем шта да раде? Отићи или остати? Дончићи су се премишљали шта ће са стоком, летином, кућом. Како и коме да оставе све што су годинама стицали? У другој половини јуна 1999. године су нестали. Нико није видо људе који су их одвели, ни ког дана. Тек у празној кући приметили су преметачину. Комшије су пријавиле њихов нестанак, но реакције на то није било. А.М.

Нестали радници у Приштини 1999. године

ЗНАЈУ КО ИМ ЈЕ ОТЕО БРАЋУ

Гафур Фазлија(23) и Исмет Человић(52) пошли су са својом браћом да изнесу ствари из стана једне Српкиње из зграде познатије као "Кичма". На степеништу испред зграде сачекала их је група Албанаца, вређала их (били су Роми) и претила. Човек који их је ангажовао позвао је КФОР који је растерао окупљене Албанце. По одласку КФОР-а поново су дошли исти Албанци и претили им као и Српкињи која се исељавала. Овог пута је она позвала КФОР и ситуација се поновила. Кад су завршили посао, кренули су ка аутобуској станици намеравајући да се врате у село Преоце. Приметили су да их четворица из те групе прате. Код Поште број 1 у Приштини раздвојили су се и престали су да их прате. Двојица су кренула ка малој пијаци, а друга двојица у супротном смеру. Када су Гафур и Исмет са браћом стигли до аутобуске станице

испречио им се бели аутомобил "застава 101". Међу четворицом из "заставе" приметили су једног од пратилаца. Убрзо је стигла и тегет лада са преосталом тројицом. Њихова браћа су побегла према пијаци а Гафур и Исмет према главној, Видовданској улици. За њима су трчала двојица из "заставе". Када су видели да нема никога да их јури, браћа су потражила Гафура и Исмета, али њих није било. Дошли су до патроле КФОР-а објаснили им шта се десило али су им они дали папираћ са бројем телефона где треба да се -јаве. Нису успели да добију никога јер је број био константно заузет. И друга пријава била је безуспешна јер наводно човек из КФОР-а није смео да напушта позорно место. Један Србин их је пребацио до Преоца, али нису успели да сазнају шта се десило са Гафуrom и Исметом.

М.М.К.

У Приштини 1999. године отет малолетни Небојша

ОСТВАРЕНЕ ПРЕТЊЕ

Ако се ишта горе могло десити мајци малолетног Небојше Ковачевића(17) из Приштине, то је његово одвођење у неповрат, коме је она присуствовала.

- Гледати како ти одводе дете, а бити немоћан да било шта учиниш да то спречиш, да му на било који начин помогнеш, а опет то ти бране претешко је за мајчино срце, а туга је непроболна. Био је 22.јуни када су упали наоружани Албанци и бацито им претили да ће их побити ако не напусте стан. Бунили су се њих двоје, молили да их не дирају говорећи да немају где. Претње су појачане, али и отпор Ковачевића. Знали су шта ће их "опаметити". Одвели су Небојшу. Његова мајка је отрчала до центра за мир и толеранцију у центру града, пријавила његов нестанак, али јој Небојша није враћен.

А.М.

УДРУЖЕЊЕ ПОРОДИЦА КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Београд, Ул. Сремска 6/4
тел. 011/328-50-25

Ниш, ул. Победина 66
КАЛЧА, I спрат, ламела д
локал 121

018/515-140

Краљево, Ул. Хајдук Вељка 2/3
тел. 036/315-123

Грачаница
тел. 038/64-357

